rozsévač rozsievač

12

december/ prosinec
2021
ročník 91

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Koho očakávam?

Rozhovor s kazatelem

Dobrá zpráva o Vánocích

BIBLICKÝ ŠATNÍK KŘESŤANA

Vyzliecť smrteľné – obliecť si nesmrteľné

„Lebo toto porušiteľné si musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné si musí obliecť nesmrteľnosť“ (1Kor 15, 53).

Rozhodli sa kráčať s Ním

V popradskom zbore BJB sa dňa 20. júna 2021 konal krst štyroch mladých ľudí, ktorí chceli verejne vyznať svoju vieru v Pána Ježiša s rozhodnutím kráčať s Ním po ceste životom.

Brat Samuel Hric a sestry Laura Mrštinová, Eliška Ivanová a Martinka Stanková vo svojich svedectvách hovorili o tom, akými úskaliami a pochybeniami prešla ich viera, a o tom, ako zvíťazilo v ich životoch rozhodnutie prijať Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa.
Slávnosť krstu v Poprade sa niesla v duchu Slova z Listu Rimanom 6, 3 – 4: *„Alebo či neviete, že všetci, čo sme boli pokrstení v Krista Ježiša, boli sme pokrstení v Jeho smrť? Krstom sme teda spolu s ním boli pochovaní v smrti, aby s me tak, ako bol slávou Otca vzkriesený z mŕtvych Kristus, aj my kráčali v novote života.“*

Výkladom Božieho slova poslúžil brat Igor Maďar, ktorý pripravoval týchto štyroch krstencov ku krstu. Venoval sa im sedem mesiacov. Pri stretnutiach v skupinkách alebo jednotlivo prežívali veľké požehnanie. Napriek covidovým obmedzeniam bola slávnosť požehnaná aj peknou účasťou bratov a sestier a tiež účasťou rodinných príslušníkov krstencov.

(Krstení na foto zľava): Samuel Hric, Martinka Stanková, Eliška Ivanová a Laura Mrštinová... Krstil starší zboru br. Igor Maďar.

Zbor BJB v Poprade sa v covidovom období stretáva na bohoslužbách s určitými obmedzeniami, podľa pokynov a podľa situácie v tom-ktorom období.
V súčasnosti pri osobnej účasti uprednostňujeme variant – len pre zaočkovaných – a to hlavne z dôvodu umožniť účasť čo najväčšiemu počtu členov, priateľov a hostí v spoločenstve. Alternatívou pre nezaočkovaných je živé vysielanie bohoslužby na zborovom You Tube kanáli.
Situáciu sleduje staršovstvo a prehodnocuje tak, aby sme „nestratili živý kontakt“ s nezaočkovanými bratmi a sestrami. Okrem toho prebieha online Discovery – objavovanie biblických právd cez internet každý štvrtok (videokonferencia Zoom).
V zbore v Mengusovciach, ktorý je našou stanicou, je pre účasť na bohoslužbe použitý variant „základ“ (bez rozlišovania očkovania a pod.).
Nesieme na modlitbách tých, ktorí sú osamotení, chorí alebo sa nachádzajú v rôznych zápasoch. V poslednom období sa členovia zboru stretávajú aj v užších skupinkách v domácnostiach.

Aktuality zo zboru BJB Poprad, pripravila Elena Böhmerová

Obsah

Rozhodli sa kráčať s Ním.....2
Čo bolo, čo bude.....3
Vyzliecť smrteľné – oblieť si nesmrteľné...4
Svléci smrtelné a obléci nesmrtelné.....5
Dôležitosť a sila modlitby
Vyzleč smrteľné, obleč si nesmrteľné.....6
Koho očakávam?.....7
Taký Štedrý deň/ Služobníci plní viery
Biblia
Rozhovor s kazatelem – Alois Boháček.....8
Toužíte být stále nahoře?.....9
Je mi líto zástupu
Baptisti pri zakladaní obce Miloslavov –
Pamätajte na svojich vodcov a 10
Život se skládá z malých situací.....12
Život přináší radosti i bouřky.....13
Jak žít všední den
Jedno potrebné v 21. storočí.....14
– z referátov na Konferencii sestier BJB
2021 – Ježíš môj Pán
Dobrá zpráva o Vánocích.....15
Božie slovo ma vychováva.....16
Príkazy, ktoré majú zmysel
Lidé se za nás neustále modlili.....17
Podmienkou života viery je prinášať ovocie
Brat Pavol Michal Rataj odišiel k svojmu
Pánovi.....18
Spomienky na brata Rataja
Bůh přichází.....19
Z redakce / Predplatné časopisu Rozsievač
2022 / Inzerce / Témata čísel 2022
P. M. Rataj: Za všetko.....20

rozsievač • rozsévač
Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szőllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, L. Podobná, E. Pribulová, T. Balcová
Koncepcia časopisu: Ján Boggero / od roku 2014 Komplexné grafické a realizačné spracovanie časopisov: A. Vrana
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel.+421 903 311 822
E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.
Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok (cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.
Poštovné - zbory: 3,- € za kus a rok,
jednotlivci:
cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.
Odberatelia v ČR: předplatné 484,- Kč na rok (cena jednoho výtisku 44,- Kč) + poštovné.
Poštovné - sbory: 102,- Kč na kus a rok,
jednotlivci:
cena výtisku 44,- Kč + 252,- Kč poštovné za kus a rok.
Odber v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120
Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava
Uzávierka obsahu čísla 12/2021: 3. 11. 2021
Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava
SSN 02316919 – MK SR 699/92
Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadřovat názor redakce. Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

Elena Pribulová

Čo bolo, čo bude

Tieto štyri kratučké slová rezonujú v nás ako veľký otáznik, nech sa nachádzame kdekoľvek. Nevieme sa ich zbaviť ani v tomto predvianočnom čase nákupov, upratovania či prichádzajúceho Adventu a očakávania Vianoc. To, ČO BOLO, bolo neradostné, obmedzujúce dospelých aj deti, pre mnohých smutné a bolestivé.
A nebol to len krátky čas.
Už dva roky sme sa učili žiť inak, oddelení, uzavretí, možno aj plní obáv a strachu, či už o svoj život alebo život svojich blízkych, aj keď sem-tam zasvietilo svetielko nádeje.
Túžili sme, aby sa covid i pandémia konečne skončili, aby sa všetko vrátilo do pôvodných vychodených koľají. Zastavme sa na chvíľu a skúmajme, **ČO BOLO v nás osobne?!** Položme si niekoľko otázok: Ako na mňa pôsobila táto ťažká situácia? Premáhal ma strach?“ V duchu celoročnej témy Rozsievača sa pýtajme: „Pridávala som svojím postojom k danej situácii polienka na oheň nespokojnosti, rozhorčenia a hnevu? Aj zo mňa sršala nespokojnosť a hundranie s rozhodnutiami v moci postavených?“ Odpovieme so zahanbením ÁNO? Alebo iný pohľad: „Dokázala som sa v tejto nečakanej situácii ako tá, ktorá si každý deň obliekala Krista? Odrážala som Jeho obraz pri stretnutiach, či už so známymi, alebo neznámymi? Obstála som v rozhovoroch ako nasledovníčka svojho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista, ako tá, ktorá Ho miluje, nech sa deje čokoľvek?“ Predpokladám, že takmer každý budeme musieť na tieto otázky odpovedať aj záporne.
Svoje minulé postoje už nezmeníme, ale môžeme počítať s Božou milosťou a zhovievavosťou. Odporúčam, aby sme to, ČO BOLO, uzavreli 103. žalmom: ***„Dobroreč Hospodinovi, moja duša, nezabúdaj na nijaké z jeho dobrodení!... Hospodin je milostivý a milosrdný, zhovievavý a bohatý na milosť.“*** Pán Boh nám prejavil svoju milosť tým, že nám dal vo svojej dobrote to najdrahšie, čo mal, svojho jediného Syna, Spasiteľa, Záchrancu, ktorého narodenie si budeme o pár dní pripomínať.

Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam... (J 14, 27)

Pokúsme sa nepozerať na Neho ako na dieťatko v jasliach, ale ako na Toho, ktorý nám pomôže – v pokání vyznať to, ČO BOLO, a odpustí, lebo je bohatý na milosť. Potom budeme môcť s Jeho pomocou vykročiť do dní nového roka a riešiť to, ČO BUDE. Aj v budúcom roku, nech príde čokoľvek, budeme potrebovať oporu v ťažkých životných situáciách a ochranu pred strachom a obavami. Hovorí sa: Nezúfaj, ale dúfaj! Netrápme sa, máme sa o koho oprieť.
Pán Ježiš každému z nás osobne hovorí: ***„... dúfajte, ja som premohol svet!“*** (J 16, 33) No a vo vzťahu k svojmu okoliu budeme potrebovať veľa lásky, zhovievavosti, porozumenia a pokoja, veď našou výsadou ako veriacich ľudí je byť nositeľmi pokoja. Máme tu opäť uistenie nášho Pána: ***„Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam...“*** (J 14, 27). Rukami viery uchopme tieto nádherné zasľúbenia, aby sme mohli aj v budúcnosti stáť a obstáť ako verní svedkovia Božej milosti, šíriac okolo seba pokoj, porozumenie, dobrotu, lásku a zhovievavosť. Veď na to sme Pánom Ježišom Kristom povolaní!

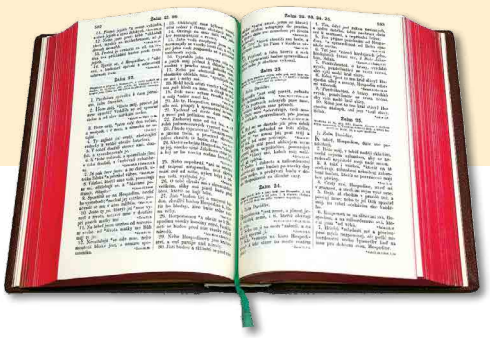

Biblický šatník kresťana

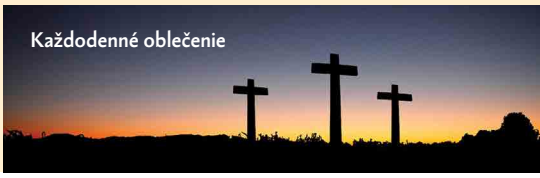

Vyzliecť smrteľné – obliecť si nesmrteľné

Starozákonný text:

„Neprenecháš ma ríši smrti a svojmu zbožnému nedáš vidieť jamu. Ty mi dáš poznať cestu života; pred Tvojou tvárou je sýtosť radosti, v Tvojej pravici je večná blaženosť“ (Ž 16, 10 – 11).

Starozákonní text:

„Neboť v moci podsvětí mne neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. Stezku života mi dáváš poznat. Vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho“ (Ž 16, 10–11).

Novozákonný text:

„Lebo toto porušiteľné si musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné si musí obliecť nesmrteľnosť. Keď si však toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť a toto smrteľné si oblečie nesmrteľnosť, vtedy sa splní, čo je napísané: Smrť pohltilo víťazstvo!“ (1Kor 15, 53 – 54)

Novozákonní text:

„Pomíjitelné tělo musí totiž obléct nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno. Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil!“ (1Kor 15, 53–54)

Končíme tému vyzliekania starého telesného oblečenia a obliekania si nového duchovného oblečenia, ktorej sme sa venovali celý rok. Postupne sme prechádzali charakteristikami, ktoré si podľa Písma máme vyzliecť alebo odložiť ako staré ohyzdné šaty, ktoré pasovali k nášmu starému telesnému spôsobu života. Tou dôležitejšou časťou jednotlivých tém boli tie nové kúsky biblického šatníka, ktoré si nielen môžeme, ale máme ako znovuzrodení kresťania každý deň obliekať. Táto posledná časť to všetko zhrňuje a hovorí nám, že zavŕšením, výsledkom toho procesu zobliekania starého oblečenia hriešneho človeka je zoblečenie si smrteľného, pominuteľného tela a oblečenie si nového osláveného tela, ktoré dostaneme pri vzkriesení. Je to celkom logické, keďže Božie slovo nám jasne hovorí, že „mzdou hriechu je smrť“ (Rim 6, 23a), a preto tým, že vyzliekame jednotlivé kúsky oblečenia spojeného s hriechom, tak vyzliekame to, čo spôsobuje smrť v našom živote. Vo vlastnej sile nedokážeme zobliecť smrteľnosť a obliecť nesmrteľnosť, ale „darom Božej milosti je večný život v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi“ (Rim 6, 23b). Nie kvôli nášmu úsiliu niečo si vyzliecť a iné obliecť, ale kvôli tomu, že Boh nám dal šancu vyzliecť smrteľné a obliecť si nesmrteľné v obeti a zmŕtvychvstaní Pána Ježiša. Pravdepodobne ste už zažili ten pocit, že po ťažkej únavnej práci alebo športovom výkone sa vám ani nechcelo vyzliecť tie zapotené, špinavé šaty a obliecť si čisté, lebo ste nevládali. Podobne je to aj s nami. Nevládzeme si vyzliecť sami tie staré šaty hriechu a smrteľnosti, ale Pán nám pomáha s každodenným vyzliekaním starých kúskov a nakoniec je to On, ktorý vyzlečie porušiteľné smrteľné telo a dá nám nové neporušiteľné, nesmrteľné telo. Môžeme si byť istí, že On to urobí, lebo tým už sám prešiel a sľubuje nám to vo svojom Slove. On nás nenechal v jame hriechu a smrti a chce nám ukazovať cestu života, ktorá vedie k večnej blaženosti a radosti. To konečné prezlečenie sa zo smrteľného do nesmrteľného bude definitívne. Už si nebudeme musieť každý deň zobliekať staré veci a obliekať nové, lebo to staré tam vo večnosti už nebude. Už sa nebudeme trápiť svojimi zlyhaniami. Smrteľné vystrieda nesmrteľné, dočasné vystrieda večné. Trápenie vystrieda radosť a utrpenie blaženosť. Svoj každodenný zápas s hriešnosťou a smrteľnosťou môžeme viesť vo vedomí, že konečné víťazstvo je naše, a ak vytrváme v boji až do konca, tak aj pri Tebe a pri mne sa naplní to, čo je napísané, že smrť je pohltená vo víťazstve.

Aký je tvoj vzťah k večnosti, nesmrteľnosti? Rozmýšľaš o večnosti? Berieš večnosť a to, že môžeš byť nesmrteľný, ako realitu, alebo máš pochybnosti, že je to pravda? Veríš, že Pán Ježiš porazil smrť a že Jeho víťazstvo nad smrťou patrí aj tebe? Bojíš sa vyzlečenia smrteľného, starého hriešneho tela? Bojíš sa smrti? Dôveruješ Bohu, že ťa povedie cestou života už tu na zemi a že ťa dovedie do večnej nebeskej vlasti? Má realita nesmrteľnosti a večného života nejaký vplyv na to, ako žiješ teraz svoj každodenný život? Dokážeš rozmýšľať a žiť v perspektíve večnosti? Ktoré staré, smrteľné, dočasné veci máš vlastne rád a neteší ťa, že sa ich musíš vzdávať, že ich musíš zobliecť? Tešíš sa na nesmrteľnosť, na večnosť? Dokážeš iným ľuďom hovoriť o tom, že existuje možnosť zvíťaziť nad smrťou a stať sa nesmrteľným?

Svléci smrtelné a obléci nesmrtelné

Říká se, že snaha porazit smrt a prodloužit život jsou jedním z hnacích motorů pokroku lidstva. Možná jsem divný, ale málo co mne rozrušilo a vyděsilo tak, jako internetový článek, kde autor nedávno nadšeně popisoval, že lidstvo je jen krůček od nesmrtelnosti. Že brzy bude technicky možné pomocí transplantací a rovněž s využitím kmenových buněk žít prakticky nekonečně dlouho. Pomiňme teď otázku: kolik bolesti a smrtí by takto prodlužovaný život několika jedinců stál? Už sama představa být natrvalo uvězněn v tomto padlém světě mi připadá hrozná. Ne nadarmo Bůh po pádu člověka důrazně zakročil a zamezil padlému lidstvu přístup ke stromu života. Od té doby je smrt jedna z jistot, která každého člověka provází. Dokonce i věřícího člověka. Všichni, kdo uvěřili před námi, zatím tělesně zemřeli. Přesto ani v Bibli se nám nevyhýbají otázky nesmrtelnosti a neporušitelnosti. Spíš naopak.

Je ale velký rozdíl, kde mám trávit věčnost. Bůh skrze své slovo – Bibli – se často snaží pomoci nám v pochopení pravdy pomocí obrazů. Svlečení a oblečení jsou jedním z nich. Ale zkusím začít více ze široka, ještě jiným obrazem, nám důvěrně známým. Jde o obmytí, očištění krví. Kristova krev platí za naše viny a očisťuje od každého hříchu. Umožňuje nám přistoupit k Bohu. Už ve SZ přistupovali kněží do Svatyně svatých ne tehdy, když se Izraeli něco povedlo, ale jen a jen na základě krve obětního beránka. To platí dodnes. Nemůžeme přistoupit k Bohu na základě toho, že jsme dnes byli laskavější, že jsme si víc četli, že jsme byli ve shromáždění a podobně, ale jen a jen na základě krve Božího Beránka Ježíše Krista. On je smírnou obětí pro všecky, kdo věří. Jak často na to zapomínáme. Jedna věc je ale moci přistoupit k Bohu, a druhá věc je, jak žít dál. Krev Ježíše Krista smazala naše provinění, ale stále nám zůstává schopnost vytvářet další problémy, hřešit. Ano, naše stará Adamova přirozenost je hříšná. Nejsme hříšníci proto, že hřešíme, ale proto, že jsme se tak narodili.

Tím, že jsou Kristovou krví vymazány naše přestoupení a hříchy, ještě nepřestáváme být hříšníky. Samotné naše tělo je důkaz, že jsme svázáni s Adamem pokrevní linií, která nebyla přerušena. (Kdyby můj dědeček v mládí zemřel na španělskou chřipku, nebyl bych tu. Ale jsem zde a mé tělo je důkazem, že jsem spojen s Adamem a tím jeho selháním a pádem.) Dá se s tím něco dělat? Můžeme nanejvýš volat spolu s apoštolem Pavlem: ***„Jak ubohý jsem to člověk. Kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti? (Ř 7, 24)*** Je nějaká šance?

Mám pro vás dvě zprávy. Jak už to bývá, jednu špatnou a jednu dobrou. Ta špatná je, že v naší staré lidské přirozenosti, ve starém Adamovi, už žádná šance není. Nezbývá, než se jí vzdát. Svléci ji. Ale dobrá zpráva je, že v Ježíši Kristu šance je. A nejen šance. Dokonce máme dobrou zprávu – evangelium, že v Kristu Bůh vše zařídil, udělal. Neumíme si obléci nesmrtelnost, neporušitelnost, svatost, čistotu, lásku...? Stačí si obléci Krista. ***„Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, našeho Pána. ... Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši" (Ř 7, 25 a 8, 1).***

Po obmytí krví Beránka Bůh nabízí, že s námi bude jednat ne v Adamovi, naší staré padlé přirozenosti, ale v Kristu. Zde nachází plné uplatnění obraz svlečení a oblečení. Něco si svléct a obléct je aktivita, kterou učíme naše děti už téměř od malička. Něčeho se vzdát, hodit do koše na prádlo a obléci si čisté. Svléci znamená odložit, momentálně už s tím nepočítat (že mne to ochrání, zahřeje, že mi to bude k užitku). Vzdát se staré, pošpiněné identity a obléci si nový čistý šat. Pavel Efezským připomíná tuto pravdu právě v Ježíši Kristu: *„že totiž máte odložit toho starého člověka, který žije podle dřívějšího způsobu života a hyne v klamných žádostech, obnovovat se duchem své mysli a obléknout toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve* ***spravedlnosti a svatosti pravdy" (Ef 4, 22–24).***

Toto je však místo, na kterém mnozí klopýtáme. Míváme snahu nechat si opravit tu naši starou přirozenost, náš starý šat. „Pane, pomoz mi!" Jak často to slýcháme v našich modlitbách? Bůh jako pomocník lidského já. Jak absurdní! Co s naší starou přirozeností Bůh zamýšlí, to nám jasně ukázal zamezením přístupu ke stromu života a ještě jasněji na svém Synu. Svléci tuto starou přirozenost, odložit, ukřižovat. Nepočítat s ní. To je jediná cesta. Ale svléci by opravdu bylo jen poloviční řešení. Nestačí jen svléct, zbavit se, je třeba se také obléct, přijmout. A ne ledaco, nebo ledaskoho. Apoštol Pavel říká: ***„Vždyť vy všichni, kteří jste byli v Krista pokřtěni, Krista jste oblékli" (Ga 3, 27).*** Slovo „v Kristu" je snad nejdůležitějším a nejúžasnějším slovem Nového zákona. V Něm, v Kristu, kolikrát jen se to tam vyskytuje, ale jak málo tuto skutečnost chápeme. Obléci Krista znamená obléci vše, co je s Ním spojené. V Něm máme odpuštění hříchů, v Něm jsme ukřižováni světu a nepravosti, v Něm jsme i zemřeli hříchu, v Něm jsme také vzkříšeni a žijeme v Jeho spravedlnosti a svatosti pravdy. Jednou naše těla (to poslední spojení se starým Adamem) zemřou. Leda bychom se dočkali Pánova příchodu a byli proměněni za zvuku poslední polnice. Těla zemřou, ale to není nic děsivého. Je to vlastně dobře a podle Božího plánu. Bůh geniálně použil i odvěkého lidského nepřítele – smrt, aby svou silou a mocí pracovala pro Něj. Ale pozor, jen v Kristu! To celé proto, abychom mohli mít podíl na věčnosti v Božím království. Protože tělo a krev tak, jak jsou, nemohou mít podíl na Božím království. Naše naděje není stará přirozenost v těle, ale nová v Kristu. Ježíš Kristus – naše naděje. Vždyť jsme-li v Kristu, tak už jsme s Kristem stejně zemřeli a víme, že spolu s ním budeme také žít. On visel nahý na kříži a svlékl vše lidské včetně smrtelnosti, On byl také vzkříšen z mrtvých a oblékl nesmrtelnost. *„**A víme, že Kristus, když byl vzkříšen z mrtvých, už neumírá; smrt nad ním už nepanuje" (Ř 6, 9).*** Proto i my, v Kristu, očekáváme vzkříšení či proměnění. Na tuto nesmrtelnost v Kristu se opravdu těším. A ona už v určitém smyslu začala, protože jsme byli v Krista pokřtěni, Krista jsme oblékli, jsme v Něm. Je velký rozdíl v tom, kde a jak budeme trávit věčnost. Ta věčnost v člověku spojená s tímto padlým světem mne nijak neláká, ale věčnost v Kristu, spojená s Božím královstvím a životem v Bohu – tak to je něco, co opravdu stojí za to. Abychom jí dosáhli, musí naše porušitelné tělo nějak obléci neporušitelnost a smrtelné nesmrtelnost. To jde jen v Kristu. Platí to pro svlečení porušitelnosti a oblečení neporušitelnosti, totéž se smrtelným a nesmrtelným, ale i vše další, spojené se starým člověkem, svléci a obléci Krista. Ne si na Něj hrát, napodobovat Jej, ale přijmout Jej a potom chodit v Něm.

První člověk je ze země, z prachu, druhý člověk Pán z nebe. Jaký je ten pozemský, takoví i ti pozemští; a jaký ten nebeský, takoví i ti nebeští. A jako jsme nesli podobu pozemského, nesme také podobu nebeského. Toto vám říkám, bratři, že tělo a krev nemůže být dědicem Božího království ani porušitelné nebude dědicem neporušitelného. Hle, říkám vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, při zvuku poslední polnice. Zazní polnice, a mrtví vstanou jako neporušitelní a my budeme proměněni. Neboť toto porušitelné tělo musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost. Když toto porušitelné tělo oblékne neporušitelnost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se uskuteční slovo, které je napsáno: ‚Smrt byla pohlcena ve vítězství. Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvůj osten? Ostnem smrti je hřích a mocí hříchu je Zákon. Budiž dík Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista (1 K 15, 47–57).

Ondra Valenta

Dôležitosť a sila modlitby

Žalm 71 z prekladu Nového zákona Nádej pre každého znie: „Hospodine, si mojou nádejou. Od svojej mladosti Ti, Bože, dôverujem. Na Teba spolieham už od života matky, veď Ty si ma z jej lona vyviedol. O Tebe stále znie môj chválospev. Poúčal si ma, Bože, od mladosti mojej a dodnes ohlasujem Tvoje

skutky zákona. Nuž ani v starobe a v šedinách ma neopúšťaj, Bože, kým nerozpoviem budúcim o Tvojej mocnej ruke, o Tvojej moci, čo nad oblaky siaha a spravodlivo vládne národom." Patrím už medzi starších ľudí a tento prečítaný text ma veľmi oslovuje. Od ranej mladosti Bohu dôverujem, a tak je to až do dnešných dní. Túžim hlavne tým, čo prídu po mne, po nás, zvestovať posolstvo o láske, milosti, o vedení a moci Božej.
Mojžiš vyučoval – na základe Božieho nariadenia – izraelský národ. V 5 Moj 4, 9 je napísané: „Len sa maj na pozore a dobre sa chráň, aby si nezabúdal na veci, ktoré si videl na vlastné oči, a aby nevymizli z tvojho srdca po celý čas tvojho života. Oboznám s nimi svojich synov i vnukov." Takéto napomenutie skrze Mojžiša, Jozuu, ale i prorokov dával Hospodin svojmu ľudu veľakrát. Toto učil aj Pán Ježiš, keď chodil po našej zemi. Choďte a povedzte. Choďte a učte. A keďže aj my patríme – skrze obeť Pána Ježiša, skrze vieru – k Božiemu vyvolenému ľudu, tieto slová patria aj nám. Ale, žiaľ, tak ako izraelský národ zabúdal a po čase vymizli Božie nariadenia zo životov jeho synov a dcér, lebo sa začali „spolčovať", ako Božie slovo hovorí, s cudzincami, tak je to i v dnešnej dobe. Skoro každá veriaca rodina je poznačená tým, že naše deti, naše vnučky a vnuci akoby zabúdali na to, odkiaľ vykročili, zabudli na to, ako im rodičia a starí rodičia vštepovali Božiu pravdu do sŕdc a akosi sa „vzďaľujú" od Boha a žijú životom poznačeným rýchlosťou, nedostatkom času, konzumným spôsobom života, ženúc sa za snahou dobre zabezpečiť rodinu, dobre zarábať, dobre sa mať, užívať. Na Boha zabúdajú. Čo môžeme robiť? Nie tak dávno som sa rozprávala o tom s jednou sestrou a medzi iným som povedala: „My nemôžeme nič – snáď len dohovárať, plakať, pýtať sa, kde sme vo výchove urobili chybu, ale na druhej strane môžeme veľa: **Smieme sa modliť a dôverovať Bohu**. Smieme svoje problémy, problémy svojich detí a vnukov predkladať živému a mocnému Bohu, ktorému sme uverili, ktorému dôverujeme, ktorý nás nikdy nesklamal. Smieme veriť, že On má väčšiu moc ako všetko naokolo, že On je ten, ktorý nás miluje, ktorý nám pomáha, On je ten, ktorý aj z mŕtvych vzkriesiť môže"... Napadla mi jedna krásna pieseň z nášho bývalého „Červeného spevníka". Spievalo sa v nej o tom, ako syn po rokoch blúdenia posiela cez Boha správu svojej matke: „Rci, matce, přijdu tam, dík jejím modlitbách, to poselství ji, Pane, posílám." Vďaka modlitbám. Áno, máme tú najsilnejšiu zbraň. Máme modlitbu a dôveru. Máme? Využívame ju? Dôverujeme Bohu v každom čase, vo všetkých problémoch a za akýchkoľvek okolností? Sme úprimní pred Pánom? Voláme na Pána ako na jediného Záchrancu, vyznávame Mu svoje hriechy, robíme z nich pokánie? Pán Ježiš dal svojim učeníkom veľa praktických a užitočných rád a pokynov. V kázni na vrchu ich je niekoľko a medzi iným povedal, že blahoslavení či šťastní sú tí, ktorí majú čisté srdce. Ako tomu rozumieť? Čisté srdce sa dá charakterizovať aj ako srdce úprimné pred Pánom. Čisté srdce je srdce znovuzrodené. Žiaden človek si nedokáže sám vytvoriť čisté srdce. Dávid prosí: **„Srdce čisté, stvor mi, Ó, Bože" (Žalm 51, 12).** Len Boh môže vytvoriť niečo z ničoho. Boh v nás vytvára to, k čomu nemáme predpoklady. Stáva sa to vtedy, keď sa v pokore odovzdávame Pánovi Ježišovi a keď On skrze vieru prebýva v nás. Poznávacím znakom, či má človek čisté srdce, je to, či sa obviňuje a odsudzuje pre svoj hriech a cíti potrebu pozerať sa na Pána Ježiša ako na svoju jedinú záchranu.
Ten, kto taký je, je zakotvený v Pánovi Ježišovi a stáva sa prameňom požehnania pre svojich blízkych. Áno. Ak má Boh naše srdce, tak má našu vieru, naše presvedčenie, naše svedomie, našu lásku, celý náš život. Pán Ježiš chce byť naším Lekárom a je tu pre nás, aby ozdravil naše vzťahy. Vieme, že lekár ku svojej práci potrebuje sterilné, čisté nástroje. My máme byť nástrojmi Pána Ježiša. Lenže použiteľní budeme len vtedy, keď budeme čistí. A tak prosme o čisté srdce, o čistotu celého svojho života, prosme o to, aby naše deti, ľudia v našom okolí toto čisté srdce a život u nás videli a aby aj oni túžili poznať Pána Ježiša ako Jediného, ktorý môže a chce stvoriť čisté srdce. A aby sme raz uvideli Boha tvárou v tvár a tešili sa z Jeho lásky, z Jeho prítomnosti na večné veky. S tými, čo nás predišli, a s tými, ktorí prišli a prídu po nás.

Jarmila Rečníková

Vyzleč smrteľné, obleč si nesmrteľné

Téma nášho čísla je životne dôležitá. Rozhoduje totiž o tom, akú náplň budú mať dni nášho života.
Keď povieme „vyzlečme smrteľné, oblečme si nesmrteľné", určite tonie je myslené doslovne. Naše smrteľné telo milujeme, nielen v mladosti, keď je zdravé a svieže, milujeme ho aj v starobe. Pán Ježiš zavŕši vyučovanie o láske k Bohu a blížnym slovami: „...a blížneho svojho, ako seba samého." (Milujeme seba samého?)
Samozrejme, to platí až vtedy, ak lásku k blížnym nekamuflujeme sebectvom. Ale naspäť k téme. Viaže sa s osobnou skúsenosťou apoštola Pavla: „Porušiteľné telo musí obliecť neporušiteľnosť a smrteľné nesmrteľnosť." Takto sa pri nás napĺňa Slovo: „Pohltená je smrť vo víťazstve." Mocne nás osloví apoštolova spomienka na chvíľu, keď sa mu na ceste do Damasku zjavil vzkriesený Pán a zastavil ho.
Detailom v spomienke Pavel osvedčí, čo urobil s jeho životom tento zážitok. Menuje všetkých, ktorým sa zjavil vzkriesený Kristus – „a naposledy, **ako nedochôdčaťu** sa ukázal aj mne," uzaviera.
Nežiada sa pri každom z nás, aby sme domýšľavosť o svojej duchovnej veľkosti podriadili pravde evanjelia? Dobre je vracať sa srdcom k veršu apoštola Petra, ktorý hovorí: „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás zo svojho veľkého milosrdenstva vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej."
Naša zmena, znovuzrodenie je dielom Božieho milosrdenstva s nami. A rovnako zostáva Božie milosrdenstvo pri našej dennej obnove, keď vyzliekame smrteľné a obliekame si nesmrteľné.
Vráťme sa ešte k apoštolovi Pavlovi. Obdivujeme, ako tento jedinečný apoštol motivuje spoločenstvo znovuzrodených kresťanov myšlienkou Jána Krstiteľa: „Kristus musí rásť a ja sa musím menšiť." Pre apoštola je táto premena podstatným obsahom denného programu života. Vyjadrí to: „... mne žiť je Kristus, umrieť zisk." Náplň dňa je o živej nádeji, ku ktorej bol apoštol znovuzrodený z veľkého Božieho milosrdenstva podobne ako my všetci. Preto nasledujúcimi riadkami (Flp 2, 1 – 4) apoštol povzbudzuje cirkev skvelým napomenutím k takej láske, aby v zmocnení Ducha mohol medzi nami zavládnuť súcit a milosrdenstvo.
Plejáda rozptýlených názorov a pohľadov sa pravdou a mocou Ducha dokáže zjednocovať. Utíchne, ba zmizne hašterivosť. Svätý Duch nás jedinečným zážitkom žitej pokory dovedie k oslabeniu, ba k úplnému zániku ctižiadosti. Neočakávane porastieme, lebo prijímame iných, ba dokonca pokladáme iného za väčšieho od seba. Prirodzený pud previazaný telesným myslením, kde každý hľadal len svoj prospech, sa ako zázrakom mení a otvára pre dobro iného, a tým vlastne pre dobro všetkých.
Niekedy preletíme milé výzvy napomínania bez hlbšieho utíšenia. Život je zložitý a komplikovaný. Prepadne nás obava, ustráchanosť. Dovolím si uzavrieť vnútornou, živou túžbou apoštola, aby sme bez obáv jeho výzvu prijali, veď ide o napĺňanie radosti evanjelia. Hovorí : „... ak je nejaký súcit a milosrdenstvo, naplňte moju radosť." Je sympatické, že náročná úloha, ku ktorej je spoločenstvo Božieho ľudu vyzvané, vedie a má vrcholiť radosťou. Radosť z evanjelia sa nemôže stratiť: „Radujte sa v Pánu vždycky! Opakujem: radujte sa!" To sa skutočne stáva. V moci Ducha napĺňame pokyny evanjelia a zažívame čistotu – plnosť radosti zhora. Porušiteľné telo si oblieka neporušiteľnosť a smrteľné nesmrteľnosť. Nádej, ku ktorej sme boli znovuzrodení z veľkého Božieho milosrdenstva, sa napĺňa a stáva denným zážitkom, nie je duchovným bremenom. Zakončím opäť stručným zhrnutím Pavlovej proklamácie: Napomínajme sa v Kristu povzbudzovaním k láske, spoločenstvo Ducha budujme súcitom a milosrdenstvom. Tak sa naplní radosť všetkých. Spoločne oslávime moc lásky, ktorá zbližuje, veď sme jedna duša a jedna myseľ.

J. Stupka

Koho očakávam?

Žijeme vo svete, v ktorom aj ateisti poznajú meno Ježiš. Je pravdou, že väčšine ľudí práve v tomto vianočnom období sa toto meno spája s témou jasličiek a nosenia darčekov. Mnohí vedú aj svoje deti len k tomuto „poznaniu" a v tomto bode záujem o Ježiša končí. Nechcú vidieť, čo všetko so sebou narodenie Ježiša prinieslo, čo vlastne od pripomienky narodenia Ježiša očakávať a aké nadčasové je to aj dnes.

Prorok Izaiáš vo svojom proroctve 8, 23 – 9, 1 píše: *„Nebude tma tam, kde je teraz súženie. Predtým bola znevážená krajina Zebulún a Naftali, potom sa však preslávi prímorskou cestou Zajordánskom a pohanskou Galileou. Ľud, čo kráča v tmách, uvidí veľké svetlo. Nad tými, čo bývajú v krajine temnoty, zažiari svetlo."* (Ekum. preklad) V texte sa hovorí, čo sa stane, keď príde Ježiš, Mesiáš, a dáva sa do kontrastu zmena, ktorá Jeho príchodom nastane – tma a svetlo. V čase napísania proroctva boli územia Zebulún a Naftali pod vládou asýrskeho kráľa a prevládala v nich temnota. Izaiáš však dáva nádej, že príde sláva. Obe územia boli na hraniciach s pohanským svetom, a teda Boh dáva jasný odkaz, že príchod Mesiáša bude mať dosah aj na krajiny mimo Izraela a že milosť bude ponúknutá aj pohanským národom. Mesiáš sa mal stať tou veľkou slávou, tým veľkým svetlom, ktoré bude svietiť celej zemi. Židom aj pohanom. Jedni aj druhí boli v tme, v súžení a On im prináša svetlo a slávu.

Ak by sme sa pozreli do Evanjelia podľa Matúša 4, 12 – 17, tak tam nájdeme, ako Pán Ježiš vzťahuje toto proroctvo na samého seba a dopĺňa ho o výzvu: *„Kajajte sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo."* Tým jasne deklaroval, že ak chcú židia a pohania vidieť veľké svetlo, prežívať slávu namiesto temnoty a súženia, tak musia robiť jediné, musia sa kajať. *Kajanie sa* je niečo, čo vychádza z najhlbšieho presvedčenia a nesie so sebou túžbu nikdy sa nevrátiť a neopakovať veci, ktoré ľutujem. Jedine v tomto prípade môže v živote Izraelitov a pohanov zažiariť svetlo.

...z tvorby akad. sochára Juraja Hovorku

To svetlo, ktoré priniesol Mesiáš, bolo v podobe vyriešenia tmy hriechu a duchovnej smrti, a nie mocenských a vojenských nárokov. Rovnako ako to bolo aktuálne v dobe Pána Ježiša a apoštolov, je to aktuálne aj dnes. Príchod Mesiáša prináša svetlo tam, kde je tma, prináša slobodu od hriechu k duchovnému prebudeniu. Ak to chceme prežívať, musíme porozumieť Ježišovej výzve ku *kajaniu sa,* k pokániu. Jedine v pokání spoznáme to svetlo, ktoré so sebou prináša príchod Mesiáša. Koho očakávaš ty? Kým je pre teba Mesiáš, Ježiš Kristus? Niekým, kto vyrieši tvoj problém s darčekmi a na koho je pekný pohľad v drevenej maštali, alebo niekým, kto prichádza s výzvou ku pokániu, aby si smel aj ty spoznať to svetlo, ktoré prináša zmenu, a tam, kde bolo súženie a tma, tak bude môcť zažiariť svetlo? Napriek tomu, že si možno dlhoročný kresťan, môžeš momentálne prechádzať obdobím, v ktorom je tma a súženie. Ježiš ti aj do tvojej situácie hovorí: ***„Kajaj sa, lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo"*** a ty ***„...čo kráčaš v tmách, uvidíš veľké svetlo."***

Očakávaj Toho, ktorý prichádza so svetlom aj do tvojho života.

Filip Čurilla

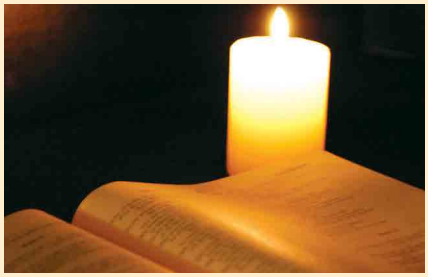

Taký Štedrý deň

„Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje" (Flp 4, 13)

Pred mnohými rokmi som prežil Štedrý večer na bojisku v Kórei. Bol to nádherný večer – kosák mesiaca na oblohe, niekoľko centimetrov snehu na zemi. Vydali sme sa na cestu helikoptérou a nakoniec sme pristali v nemocničnej základni tesne za frontom. Na druhej strane pohoria bolo vidieť žiaru delostreleckej paľby. V nemocnici boli muži, ktorých práve priniesli z hliadkového stanovišťa. Jeden z nich, bývalý hráč futbalu z jednej z našich južných univerzít, bol bojom ostrieľaný námorník.

Doktor mi pošepol: „Dostal ranu do panvy, už nikdy nebude chodiť."

Kvôli zraneniu musel ležať na bruchu. Povedal: „Pán Graham, tak veľmi sme sa tešili na váš príchod. Rád by som videl vašu tvár. Škoda, že to nie je možné." Neváhal som, ľahol som si na zem a pozrel som sa do tvára toho tvrdého muža. „Viem, že som na tom zle," povedal, „ale chcel by som, aby ste, keď sa vrátite do Ameriky, povedali ľuďom, že za svoju vlasť rád zomriem."

Boli by ste schopní takejto odovzdanosti Ježišovi Kristovi? Nedal za nás menej, ani od nás menej nevyžaduje.

B. Graham: K horám

Biblia

Stvoriteľ nám priložil aj návod, ako plnohodnotne žiť a nepokaziť si život. Zároveň poskytuje aj servis. Môžete si to vyskúšať. Bibliu by sme však nemali čítať ako obyčajnú knihu od začiatku do konca. Pre tých, ktorí ju idú čítať po prvý raz, odporúča Rick Warren osvojiť si najprv niekoľko základných biblických kníh. Dobré je začať Evanjeliom Jána, pokračovať knihou Genesis, Listom sv. Pavla Rimanom, Efezanom a potom Jakubovým listom... **Biblia je nevyčerpateľným zdrojom vnútorného bohatstva života.**

Ľubomír Počai v B. Štiavnici

Služobníci plní viery

„Choďte! Hľa, posielam vás ako baránkov medzi vlkov" (Lk 10, 3).

Udalosť, akou bolo narodenie, život a dielo Pána Ježiša, nemohla zostať utajená, keďže patrila celému svetu. Sám Boh sa postaral o šírenie tejto neobyčajnej zvesti. Najprv to boli nebeskí anjeli, ktorí túto radostnú novinu oznámili betlehemským pastierom. Potom to bol Ján Krstiteľ ako posledný z prorokov, poslaný pred tvárou Pánovou. Prichádza vo veľkej pokore a skromnosti. Pána Ježiša predstavuje ako Božieho Baránka, ktorý prišiel vziať hriechy sveta na seba. Pán Ježiš len čo povolal svojich učeníkov, hneď ich aj posiela: „Choďte, zvestujte evanjelium a prinášajte ľuďom pomoc. Najprv však choďte k zahynulým z domu izraelského ako k najbližším." Nie je to vytýčený postup aj pre nás, aby sme vo svojom rozlete nezabudli na svoju rodinu, známych, zbor, cirkev? Keď chceme slúžiť Bohu, nemôžeme ísť vlastnou cestou, lebo skončíme tak, že začneme Bohu prikazovať a službu Jemu budeme používať pre vlastné ciele. Služba Bohu je náročná. Máme ju konať vo viere v Božiu pomoc, starostlivosť, ochranu a hlavne v moci Ducha Svätého a pod Jeho vedením.

J. D.

Alois Boháček

Kazatel sboru BJB Aš

Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích. Jak jste prožil povolání do služby?

Hned jak jsem ve svých 13 letech uvěřil a na vyznání své víry se pokřtil, cítil jsem v hloubi srdce, že mne Pán bude chtít použít v této práci. Z počátku jsem tomu ale nevěnoval žádnou větší pozornost. Podle toho také vypadala i moje další životní dráha. Kamarády jsem se nechal přemluvit k tomu, abych se přihlásil na střední učiliště s tím, že studium bude rychleji za námi a my si budeme vydělávat „svoje" peníze. Toto rozhodnutí mi zabránilo nastoupit na teologickou fakultu, jelikož učební obor byl bez maturity. Tehdy jsem poprvé pocítil určité sevření z toho, že jsem Pánův hlas, co se této konkrétní služby týká, neuposlechl. Do toho přišel rok 1989 a s ním v Rumunsku revoluce a pád komunismu. Toho času jsem využil, jako spousta ostatních mých vrstevníků v té době a odstěhoval se do tehdejšího Československa a usadil se v Chebu. Přes různé starosti s pobytem, bydlením, rodinou, jazykem a prací, neustupoval hlas, který mne volal do této služby. Velmi rychle jsem ho ale potlačil s tím, že se v této zemi vzhledem k dané situaci nemohu „uchytit". A tak jsem i přes určité sevření a pocit viny z neuposlechnutí působil dál ve sboru, aniž bych viděl v tomto směru nějaké světlo na konci „tunelu". Rozhodujícím ale bylo jedno oznámení v roce 1994, které v rámci shromáždění pronesl br. kaz. Vlastimil Pospíšil, týkající se nově otevřeného Dálkového teologického semináře v Olomouci. Zdůraznil, že je možné na studium nastoupit i bez maturity. Mým srdcem jakoby projel meč a já cítil velmi jasně, jak mi Pán říká: Dávám Ti ještě jednu šanci. V tu chvíli jsem věděl, že si ji nesmím nechat ujít. Dodnes si na ten nedělní den pamatuji. A dodnes jsem vděčný, že jsem se už ničím a nikým nenechal odradit. Celé ty tři roky studia jsem směl prožívat Boží blízkost, v níž jsem cítil, že si mne jednoho dne Pán použije ve své službě. Nevěděl jsem kdy a kde, ale věděl jsem, že stačí Mu důvěřovat.

Kdo z lidí vás nejvíc ovlivnil na cestě stát se kazatelem?

Byl to bezesporu můj otec. Narodil jsem se totiž do rodiny služebníka Slova, který třikrát týdně, vedle svého zaměstnání, stál za kazatelnou téměř dvousetčlenného baptistického sboru na Svaté Heleně v Rumunsku.
V dětském věku a dospívání mě to, co táta dělal, nebavilo. Nejen z vyprávění rodičů, ale kam až moje paměť sahá, si vzpomínám, že jsem nerad chodil do shromáždění. Dokázal jsem jakž takž ustát úvodní část bohoslužby, ve které se zpívalo a hrálo. Když ale otec povstal ke kázání, myslel jsem, že to „nepřežiju". Nebylo proto divu, že jsem se jako malý kluk opakovaně, při příchodu na bohoslužbu chytil plotu před kostelem a nehodlal se dobrovolně pustit. Později jsem si vymýšlel všechno možné, jen abych v neděli nemusel do shromáždění. Ale byli to rodiče, kteří mi ukázali na Krista. Ne pouze slovem, ale hlavně činem. A dnes s odstupem času vidím velmi zřetelně, že cestu služby, po které jsem šel a jdu, mi prošlapal vlastně můj otec. Nemohu proto jinak, než děkovat Bohu za tátu (přestože je již 11 let u Pána), protože v mém srdci zanechal, aniž by tušil, obrovskou lásku k Božímu dílu. Jeho láska k Písmu, jeho pokora, odevzdanost kazatelské službě a hlavně jeho radost z té práce mne doslova pohltila. V době mého rozhodování po studiu nastoupit do kazatelské služby, mi byl velkou pomocí i br. kaz. Milan Kern, který mi velmi pomohl v počátcích se tzv. „rozkoukat", za což mu patří dík.

Kdo je vaším vzorem nyní - kazatel, učitel, filosof ve smyslu, od koho rád čerpáte, jaké knihy čtete, koho kázání rád posloucháte?

Vezmu-li to od zahraničních kazatelů, byl jsem vždy uchvácen službou kazatele Billyho Grahama, Modiho a Spurgeona. Velmi rád jsem četl jejich knihy a poslouchal dostupná kázání. Stejně tak jsem si zamiloval br. kazatele Jana Krišku a jeho nezaměnitelný projev v kázání. V současné době vedle některých rumunských kazatelů, kteří mi byli vždy příkladem v horlivosti a radostném nasazení, jsem Pánu Bohu velmi vděčný za příkladnou službu bratra kazatele Jaroslava Pospíšila. Byl, je a zůstane pro mě kazatelským vzorem hodným následování. Z jeho příkladné kazatelské služby stále čerpám a to hlavně tu praktickou teologii, která je mému srdci blízko.

Kolik let už jste kazatelem a ve kterých sborech jste tuto funkci vykonával?

Začátkem měsíce září tohoto roku to bylo 21 let, co jsem nastoupil do kazatelské služby. Bylo mi tehdy 29 let a nastoupil jsem do Ašského sboru. V tomto sboru jsem dosud. Vnímám to jako velkou Boží milost. Ani ve snu mě nenapadlo, že budu v jednom sboru tak dlouhou dobu. Prosil jsem Pána, aby mi pomohl v Aši vytrvat alespoň 5 let. Dnes s odstupem času, i vzhledem k té dlouhé cestě, kterou jsem společně s tímto sborem prošel, nemohu než děkovat a zase Pánu děkovat.

Co máte na této práci nejradši, nebo co vám dává ten pocit, že má smysl?

Bylo by toho více, ale zmíním to nejdůležitější. Mou největší „vášní" v této službě je kázání. A to jak příprava, tak i samotný přednes za kazatelnou. Jsou dny, kdy se nemohu dočkat, až znovu usednu k přípravě kázání a opět budu moci z Bible „vydolovat" další a další úžasné bohatství, které tam Pán vložil. Stejně tak se vždy velmi těším na každou příležitost, kdy připravené kázání budu moci „odkázat". A je jedno kde. Slíbil jsem totiž Pánu, že nebude-li to nutné ze zdravotních důvodů, nebudu službu kázáním nikde a nikomu odmítat. Tím nejlepším na této službě jsou ale duchovní výsledky. Čas, v němž vidíte, že se Duch Boží k vaší práci přiznává. Radost, která se do mého srdce dostavuje s pokáním lidí, odevzdávajících své životy Pánu, je nepopsatelná. Nic krásnějšího nemůže kazatel ve službě zažít, než vidět člověka, kterého Pán Bůh zavolá a promění. To jsou chvíle, kdy okouším část té nebeské radosti. Tehdy si řeknu i sám sobě nahlas: Má to smysl!

Co je pro vás nejtěžší?

Těžkých okamžiků v životě kazatele je mnoho. Hodně těžké pro mě bývá loučení se s bratřími a sestrami, které si Pán povolává na věčnost. S mnohými jsem prožil spoustu krásných let ve službě a jejich prázdná místa svírají mé srdce. Stejně tak loučení se s těmi, kteří se ať už kvůli rodině, práci nebo bydlení musí z města, kde působím, odstěhovat. Jejich služba, kterou konali, se těžko nahrazuje. Jako nejtěžší a zároveň nejbolestivější ve své službě ale vnímám odchod těch, kteří se rozhodli pro životní dráhu bez Boha a to i přesto, že ve sboru vyrostli. Stejně tak ti, kteří se po přijetí Pána po čase rozhodnou vrátit do „starých kolejí". Jsou to pro mě vždy velmi těžké okamžiky služby. Ale i v nich vnímám, jak mě Pán vychovává a utužuje pro další těžší úkoly.

Kdybyste nebyl kazatelem, jaké zaměstnání byste měl?

Co bych dělal, kdybych přestal sloužit jako kazatel, momentálně nevím, ale to, co vím, je, že bych neměl problém s žádnou manuální prací. Pracoval jsem ve svém civilním životě krátkou dobu jako elektrikář v povrchových dolech, dále jako řidič různých nákladkových strojů, údržbář, ale také i jako nekvalifikovaná síla s lopatou v ruce. Někdy, když si na ten čas vzpomenu, tak se mi po té práci „zastesknе". Bude-li Pán chtít, abych se k tomu ještě někdy vrátil, určitě s tím nebudu mít problém.

Máte rodinu. Jak vnímají vaši práci a co je pro ně těžké?

To je otázka spíše na mé děti a moji manželku. Jistě by každý z nich odpověděl za sebe, jak to vnímá, ale mám-li odpovědět za ně z mého pohledu, tak nemohu jinak, než děkovat Bohu za milost, ve které jsme těch 21 let prožili a za radostnou službu. Děti ani manželka mi nikdy nevytkli, že kvůli mé službě jsou v něčem nějak ochuzení nebo omezení. Naopak, vnímám jejich radost z určité „výsady", kterou tato služba poskytuje. I když, snažím se stát tzv. „nohama na zemi" a vnímat i tu druhou stránku věci. Kazatelovy děti (alespoň v mém případě) musí zastat všechno, co se nedá zastat někým jiným. A to ve všech směrech. Stejně tak manželka. Denně děkují Bohu za všechna ta břemena, která na sebe neváhá nakládat vedle své civilní práce, a to jak v oblasti pohostinství, tak i tíhy, která je spojená s touto službou. Je to totiž ona, ke komu se vracím ze sboru nejednou unaven, rozhořčen a vyčerpán. Ale také radostný v době, kdy je vyčerpaná ona. Požehnání plynoucí z této služby ale překrývá vše těžké.

Práce s lidmi je vyčerpávající. Jak odpočíváte a jakou psychohygienu jste si našel?

Byla léta, kdy jsem se snažil zahánět únavu

další prací. Ale v současné době se učím (neříkám, že to už umím) využívat volný čas k „vypnutí" mimo domov, mimo sborovou budovu, mimo všechny každodenní starosti. Snažíme se s manželkou využívat volnější dny k tomu, že tzv. „vypadneme z domova" a trávíme čas společně na nějakém odpočinkovém (byť jednodenním) relaxačním pobytu. Učím se na tu „chvíli" vypínat telefon a otevřít si nějakou pěknou knížku. Nebo jen tak relaxovat a kochat se krásou kolem sebe a povídáním si s manželkou o věcech mimo „obor". Ne vždy to vydržím dlouho, ale pomáhá mi to nabrat sílu do další práce.
Za základ této „psychohygieny" ale pokládám náš společný manželský modlitební život. Bez něho bychom ten opravdový pokoj pro naši službu nikde nezískali a neprožívali.

Bratr A. Boháček s manželkou

V měsíci červnu oslavíte svoje padesátiny. Prozradíte nám své plány do budoucna?
Vnímám i tento životní milník jako Boží milost. Už to, že jsem z 50 let mohl 21 strávit ve službě kazatele, beru jako nezasloužený Boží dar. A na co se nejvíc těším? Důchod to určitě ještě není. Vedle zdraví, které mi stále slouží, požehnaných dětí, manželky a nově také i úžasné vnučky, se těším na to, co má pro mě můj Pán a Spasitel, kterému sloužím, připraveno. Jsou to jistě věci, o kterých nemám ani tušení. Jestli budou krásné, smutné, nebo bolestné, nevím, ale chci ke všemu, co přede mě můj Pán předloží, přistupovat s pokorou a plnou odevzdaností Jemu.
Chtěl byste ještě říct něco, na co jsem se nezeptala?
Chtěl bych Pánu Bohu poděkovat za naši církev Bratrskou jednotu baptistů, ve které z Boží milosti smím sloužit. Činím tak s přáním, aby se rozrůstala duchovně i početně a abychom v ní všichni setrvávali v pokoji a v bázni před Bohem, dokud Pán nepřijde.

Rozhovor vedla Marie Horáčková

Toužíte být stále nahoře?

Postřehy z kázání bratra kazatele Aloise Boháčka v Černé Hoře...

„Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš jen Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami. A byl proměněn před jejich očima. Jeho šat byl zářivě bílý, jak by jej žádný bělič na zemi nedovedl vybílit. Zjevil se jim Eliáš a Mojžíš a rozmlouvali s Ježíšem. Petr promluvil a řekl Ježíšovi: Mistře, je dobré, že jsme zde. Udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi. Nevěděl, co by řekl. Tak byli zděšeni. Tu přišel oblak, zastínil je a z oblaku se ozval hlas: Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchejte. Když se pak rychle rozhlédli, neviděli u sebe již nikoho jiného, než Ježíše samotného" (Mk 9, 2–8).
Kdy jsi byl naposled s Ježíšem sám, o samotě, bez víření svých myšlenek? Učedníci s Ním byli sami. K vítěznému životu nestačí chodit do shromáždění, i když to je dobré. Je potřeba setkat se s Ježíšem o samotě, nic před Ním neskrývat, mít s Ním blízký vztah, být zamilovaný do Pána Ježíše Krista. Kdo se v neděli věnuje jen svým „koníčkům", pro toho je shromáždění nakonec zátěží. Co prožíváme o samotě s Ježíšem? Tam se nutně otevírá nebe. Učedníci v tu chvíli slyšeli slova, která před tím nikdy neslyšeli, viděli slávu Boží. Co víc si přát v tomto uspěchaném světě plném bolesti, smutku, trápení a bláta? Pobyt dole, v údolí, je pro nás také potřebný, ale je to málo. Je třeba být s Ježíšem i na vysoké hoře. Učedníci se stále s něčím potýkali, ale ti, kdo vystoupili na vysokou horu, těm navodil Pán Ježíš do srdce takovou radost, že Petr tam chtěl zůstat. Nechtěl odsud odejít. Kolikrát se držíme dlouho v údolí a potýkáme se se svými starostmi. Proč? Ježíš vzal učedníky nahoru, aby se podívali na pozemský život (s jeho bolestmi) z Boží perspektivy. Potom už není nic stejné. Astronaut J. B. Irwin viděl Zemi shora, z vesmíru. Po návratu říkali jeho nevěřící kamarádi, že život na zemi pro ně už nemá žádný smysl. Ale ne tak my. Je třeba vznést se k Pánu Ježíši Kristu na vysokou horu. Ale jak se tam dostat? Pán Ježíš nám to ukáže. I Jan na ostrově Patmos zažil, jaké to je, být s proměněným Ježíšem. Viděl Jeho slávu, moc a sílu. A v té síle pak můžeme jít dolů, do údolí. Pán Ježíš Kristus také učedníkům ukázal jejich budoucnost. Ukázal jim, co je čeká. Jsme povolaní k vítěznému životu, vidět kousek dál. Ukáže nám to Otec Pravdy. Pán Ježíš byl před jejich očima proměněn. Najednou. Naráz se z Něj stal někdo úplně jiný. Byl oslaven. Ocitl se před nimi v novém rouše. V bílém rouše. Ale takovou bělost, jakou učedníci uviděli, zde na zemi nikde nenajdeme. Učedníci nahlédli kousek dál a objevili se Eliáš a Mojžíš. Ti už dávno odešli, a přesto jsou živí! To je naše budoucnost. Nyní přišli sloužit. Tohle čeká i nás. Pán Ježíš nám to chce dnes a denně připomínat. Jednoho dne skončí naše pouť na Zemi a čeká nás Pán Ježíš Kristus se všemi ostatními. Je to vůně života. Nechme si ukázat vítězný život. Všimněme si, že Pán Ježíš vzal učedníky na vysokou horu až po šesti dnech. Někdy se nám zdá, že všechno v Bibli jde posloupně, za sebou, On však čekal šest dnů pod horou. Teprve potom, **sedmý den**, je vzal nahoru, aby si odpočali. Připomíná nám to něco? I nás čeká po tomto tělesném životě sedmý den. Pán Ježíš Kristus říká, že ať byly naše bolesti, trápení a nemoci veliké, jednou vezmou konec. Potom už nás nebude nic tížit. Vše bude nové. Co je na zemi veliké, je zanedbatelné. Také si všimněme, že Pán Ježíš vzal na vysokou horu jen Petra, Jakuba a Jana. Proč? Možná to potřebovali ze všech nejvíc. Nepotřebujeme to i my? Pán Ježíš po nás žádá něco specielnějšího. Posunout se o kousek dál, než jsem ochoten jít. Pán Ježíš chce tebe, nebraň se. Má to smysl. Tam se dějí věci. V Bibli čteme, že Mojžíšovi zářila tvář, když scházel dolů z vysoké hory. I nám se v Jeho přítomnosti rozzáří tvář. Učedníci prohlédli. Všichni zmizeli, jen Pán Ježíš zůstal a oni s Ním šli dolů. Někteří lidé jsou stále jen nahoře, nechtějí jít dolů. A někteří jsou zas jen dole. Stále se svými problémy. Ale my toužíme po setkání s Ježíšem. Jít s Ním nahoru a potom s Ním zase sejít dolů, jako Jeho učedníci. Toužíme žít vítězný život a to je možné jen s Ježíšem. S Ním je život krásný.

Připravila Marie Horáčková

Je mi líto zástupu

„Když se bratr nebo sestra nebudou mít do čeho obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se" – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné?" (Jk 2, 15–16)

„Člověk má duši. Dříve však, než s ním můžeme mluvit o duši, musíme mu dát košili a střechu nad hlavou. Pak mu teprve můžeme vysvětlovat, co je skryto za tím." To je jedna z věcí, které jsme se učili na Dálkovém teologickém studiu v Praze. Jistě jste měli tu zkušenost, když jste někoho navštívili v nemocnici. Nejdřív nemocnému zajistíte jeho potřeby. Podáte nápoj, jídlo, upravíte polštář pod hlavou a potom teprve můžete otevřít Bibli a mluvit s ním o duchovních věcech. Věříme, že až se nás Kristus zeptá: „Dal jsi mi najíst, když jsem měl hlad? Byl jsem ve vězení, navštívil jsi mě?" budeme moci odpovědět kladně? Příkladem takového jednání, kdy je třeba nejprve uspokojit běžné potřeby lidí, je Ježíš. Když viděl zástup, který ho následoval, zavolal své učedníky a řekl: „Je mi líto zástupu, neboť již tři dny jsou se mnou a nemají co jíst." Ježíš nejen že učil své učedníky soucitu s lidmi kolem, ale učil je důvěřovat Bohu, aby si byli jisti, že je Pán Bůh slyší, kdykoliv volají. Nejprve lidi nasytil, aby neměli hlad. Když se setkal s učedníky, kteří neúspěšně lovili celou noc, volal na ně: „Děti, nemáte něco k jídlu?" Odpověděli: „Nemáme." Řekl jim: „Hoďte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete." V důvěře Ježíši hodili síť a nemohli ji ani utáhnout pro množství ryb (J 21,5–6). Ježíš jejich sítě naplnil až po okraj. Jeho činy byly vedeny soucitem a zájmem o lidi. Náš svět potřebuje naději.
Tu můžeme předávat tak, že svou víru nenecháme ležet ladem, ale budeme ji uvádět do reálného běžného života, budeme reagovat na potřeby lidí kolem nás tak, jako to dělal Ježíš. Můžeme si být jisti, že při této službě na to nejsme sami, když prosíme o Jeho vedení.

R. H.

Pamätajte na svojich vodcov a nasledujte ich vieru

Dočítali sme sa, že zakladatelia obce boli predovšetkým veriaci reemigranti z rôznych kútov Európy. O ich duchovné potreby sa starali teologicky vzdelaní kazatelia, ale aj obdarovaní laickí pracovníci, ktorí slúžili slovom v zbore i na staniciach zboru. Boli súčasťou života obce a každý z nich zanechal na duchovnom poli nezmazateľnú stopu. S úctou a láskou na nich spomíname. Prečo? Lebo nám hovorili slovo Božie a sme vyzývaní, aby sme nasledovali takú vieru (Žid 13, 7).

(Vzhľadom na rozsah článku publikujeme z bohatého života našich kazateľov iba úryvky z ich pôsobenia v miloslavovskom zbore.)

JURAJ STANKO

Keď sa prisťahoval do Miloslavova spolu s Jánom Kósom, založili misijnú stanicu, ktorá patrila k brastislavskému zboru. Bratstvo sa schádzalo v jeho dome a neskôr u Jozefa Hatalu. Po postavení modlitebne sa zbor osamostatnil. Juraj Stanko v ňom slúžieval ako laický kazateľ. Okrem toho bol aj literárne činný. Zostal po ňom Rozsievač a mnohé knižočky a traktáty v knižniciach. Zanechal nám však aj príklad skromného pracovitého človeka. Jeho organizačné schopnosti a svedomitosť nezostali bez povšimnutia úradov, a preto mu za jeho zásluhy pri kolonizácii Žitného ostrova ponúkli zadarmo jednu kúriu do vlastníctva.
On to odmietol s tým, že by ho súkmeňovci mohli podozrievať, že to všetko robil pre svoj osobný prospech. Nadšene kázal, svedčil a neúnavne písal, aby odovzdával ľuďom, čo mu Boh zveril. Jeho celoživotné dielo svedčí o tom, že svoje poslanie splnil, a potvrdzujú to aj slová na jeho pomníku: ***Boh mi dal ZRNKO a ja som ho rozsieval.***

KAREL VACULÍK

Po štúdiách pôsobil ako kazateľ najskôr na Liptove a od roku 1920 bol kazateľom v Bratislave.
Keď vznikla v Miloslavove stanica bratislavského zboru, pravidelne tam dochádzal na bohoslužby. V roku 1926 sa presťahoval do Miloslavova a tu pôsobil ako kazateľ zboru až do marca 1930.
Kazateľ Vaculík bol okrem iného vynikajúcim organizátorom a spisovateľom. Dlhé roky bol redaktorom Rozsievača. Pozoruhodná bola jeho tolerantnosť k iným náboženským spoločenstvám.

JOZEF ROTH

Z historického pohľadu nemôžeme zabudnúť na tohto českého kazateľa, ktorý býval v Miloslavove od októbra 1927. Slúžil v zbore v spolupráci s bratom Vaculíkom.

MICHAL MARKO

Kazateľ Marko sa venoval tejto službe s plným nasadením. Pôsobil vo viacerých zboroch na Slovensku a najmä v zboroch v zahraničí, v Zelowe, Báčskom Petrovci a na Ukrajine, odkiaľ neskôr prišli kolonisti do Miloslavova.
Popri tejto službe bol niekoľko rokov aj vedúcim redaktorom Rozsievača.
Počas druhej svetovej vojny zastával funkciu predsedu BJB na Slovensku. V Miloslavove bol kazateľom od roku 1928. Popri tom mu zbor umožňoval rozvíjať sociálnu a duchovnú prácu na Podkarpatskej Rusi. V zbore počas jeho neprítomnosti slúžil brat Vaculík a začínajúci kazateľ Ján Kešjar.
Michal Marko od roku 1946 žil na dôchodku v Alžbetinom Dvore. Naďalej však slúžil ako kazateľ podľa potrieb zboru a cirkvi. Zomrel v roku 1959 a je pochovaný v Alžbetinom Dvore.

JÁN KEŠJAR

... bol najdlhšie slúžiacim kazateľom v Miloslavove.
Spolu to bolo 33 rokov, čo je pravdepodobne rekord kazateľskej služby v jednom zbore.
Preto sa budeme podrobnejšie venovať jeho životnému dielu.
Ján sa narodil roku 1900 v Békešskej Čabe do rodiny veriacich maloroľníkov, ako najstarší zo štyroch detí. Od malička ho rodičia vodili do zboru, navštevoval nedeľnú besiedku , neskôr mládež. O Bohu už vedel veľa, ale svoj život mu odovzdal za zvláštnych okolností, ďaleko od rodiny a zboru.
Bolo to počas prvej svetovej vojny, keď ležal v zákope na talianskom fronte a vôkol duneli delá. Bola nedeľa a jeho myšlienky sa uberali k domovu a k zboru. Takto spomína: *„Teraz, v túto chvíľu sú bratia a sestry v Békéšskej Čabe v zhromaždení a ja som tu v zákope."*
V tej chvíli prežil zvláštny pokoj. Spomenul si na slová zo Žalmu: „... padne ich po tvojom boku tisíc a desať tisíc po tvojej pravici, ale k tebe sa to nepriblíži." Pocítil Božiu prítomnosť. Po návrate domov sa ako 19-ročný dal pokrstiť na vyznanie svojej viery.
V roku 1921 mu zomrela matka. Chcel svoj život zasvätiť Bohu, a preto sa v roku 1922 rozhodol pre štúdium teológie na baptistickom seminári v Budapešti. Rodina Kešjarovcov na podnet Juraja Stanku prichádza do Miloslavova, ale bez Jána, lebo on ešte rok zostal študovať v Budapešti.
V roku 1925 sa aj on presťahoval do Miloslavova a ešte v tom roku odišiel na jeden rok na seminárne štúdium do Prahy.
Po štúdiách však nebolo v žiadnom zbore voľné kazateľské miesto, a tak slúžil ako pomocný kazateľ v Miloslavove vedľa bratov Stanku, Vaculíka, Rotha a Marku.
Oženil sa v roku 1927 s Boženou Máriou, rodenou Zaťkovou z Vavrišova. Bola mu veľkou oporou a známa bola svojou pohostinnosťou.
Narodili sa im synovia Ján a Vladimír. V roku 1930 prijal pozvanie do služby vo Važci, avšak pobudol tam len rok, lebo mu zomrel otec a on sa musel ako najstarší postarať o mladších súrodencov a o hospodárstvo.
Naďalej vykonával službu kazateľa a zároveň bol aktívny roľník. Keď kazateľ Marko odišiel na dlhšiu dobu do Mukačeva, zbor si v roku 1936 zvolil Jána Kešjara za svojho kazateľa a v tejto službe zotrval do roku 1962.
Keď sa ho neskôr pýtali, ako mohol tak dlho zostať v jednom zbore, skromne odpovedal: *„Možno to bolo preto, že som bol stále tu."*
Je pozoruhodné, že mal stále čo povedať. Vykonával kazateľskú službu vo veľmi ťažkých rokoch.

VLASTIMIL POSPÍŠIL

Od začiatku ho všetci volali Vlastík. Bol potomkom českých exulantov a pochádzal tiež z oblasti Volyň z obce Faustynov neďaleko poľského Zelowa.
Svoje zážitky zo života na Volyni a príchod do ČSR opísal v knihe Návrat domů.
Spomína v nej aj zážitok, keď si ako malý chlapec predstavoval, že bude kazateľom. Raz v lese, mysliac si, že je sám, postavil sa na vyvýšené miesto a kázal vtákom a zvieratkám. Netušil, že ho istý človek videl a počul a neskôr mu povedal: „Bude z teba dobrý kazateľ."
Po mnohých rokoch sa mu táto túžba splnila. Súhlasil, keď ho po skončení štúdií požiadali, či by nešiel za kazateľa na dva roky na Slovensko. Často spomínal na svoj prvý zážitok, ako neskoro večer pricestoval do dediny. Našiel dom Juraja Stanku, kde mal bývať. Bol rád, že sa ešte svieti.
Zaklopal a vtom svetlo zhaslo. Po opätovnom klopaní mu otvorili a dostalo sa mu vrelého prijatia. Nakoniec namiesto dvoch zostal v Miloslavove celých šestnásť rokov.
Na Juraja Stanku si spomínal, že ho nikdy nevidel bez baranice (foto), ktorú v posledných rokoch nosil celé dni, či bola zima, či leto...
Ako mladý kazateľ sa so zápalom pustil do práce. Venoval sa najmä mládeži a zborovým staniciam.
Okrem kázní hojne navštevoval členov zboru.

Čoskoro po jeho nástupe boli vymenené železné okná na modlitebni a tiež interiér prešiel mnohými úpravami.
Obloženie čelnej steny drevom, osvetlenie, kúrenie a tiež okolie modlitebne.
V roku 1964 rodina J. Kvačku darovala pozemok vedľa modlitebne na postavenie zborového domu. Dom postavili brigádnickou formou.
Aj táto stavba prešla postupne niekoľkými rekonštrukciami a slúži všetkým kazateľom až dodnes.
Koncom šesťdesiatych rokov nastalo čiastočné uvoľnenie tlaku komunistického režimu, ale vpádom vojsk Varšavskej zmluvy v roku 1968 boli vyhliadky na slobodu zmarené a následná normalizácia opäť upevnila moc komunistického režimu. Cirkvi boli pod neustálym dozorom a na všetky aktivity bol potrebný súhlas. (Aj na výmenu okien.)
Kazateľ Pospíšil v roku 1978 odišiel do Čiech, ale keď bol na Slovensku, nikdy nevynechal príležitosť navštíviť zbor v Miloslavove.
Na uvoľnené miesto prišiel kazateľ Július Stupka.

JÚLIUS STUPKA

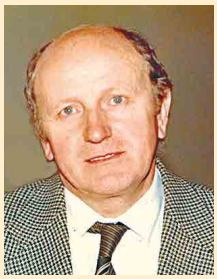

V prvú novembrovú nedeľu 1978 bola slávnosť vďakyvzdania a zbor zároveň privítal rodinu Stupkovcov.

Pomerne rýchlo sa spoznávali s obyvateľmi aj vďaka manželke Ortrúd , ktorá robila v obci poštárku viac ako tri roky.
Pochádzala z NDR a bola známa svojou zhovorčivosťou a špeciálnym prízvukom.
Nový kazateľ v zbore pokračoval v práci na duchovnom poli. Venoval sa aj prekladateľskej činnosti z nemčiny. V tom čase v rodinách dorastali deti a opäť začala fungovať besiedka, dorast a mládež.

Počas ich pôsobenia zbor nadviazal živé kontakty so susednou evanjelickou a katolíckou cirkvou. Nezabudnuteľné boli dorastenecké a mládežnícke tábory v prírode.
V misijných aktivitách sa zbor okrem iného venoval spolupráci s členmi Cirkvi bratskej v Povode na čele s Jánom Baďanským.
V roku 1986 sa podarilo získať povolenie na prístavbu k modlitebni. Všetky práce boli uskutočnené svojpomocne. Kazateľ bol popri práci v zbore aktívny aj v rôznych orgánoch a komisiách BJB.
V roku 1989 zbor spoločne s kazateľskou rodinou prežíval eufóriu nežnej revolúcie s nádejou na slobodnejší život cirkví. Po dvanástich rokoch Stupkovci odišli do zboru BJB v Klenovci a v Miloslavove nastala opäť výmena stráží.

JURAJ PRIBULA

Na pozvanie zboru kladne reagoval kazateľ Juraj Pribula z Košíc a v septembri 1990 sa prisťahoval s manželkou a dvoma deťmi do Miloslavova. Brat Pribula bol v tom čase členom organizačného výboru pre prípravu návštevy amerického astronauta J. Irwina, člena posádky Apolla 15, ktorý prijal pozvanie Bratskej jednoty baptistov na Slovensku.
(Svoj pohľad veriaceho astronauta opísal v knižočke Viac ako pozemšťan, ktorá vyšla aj u nás.)
Hneď po príchode nového kazateľa sa uskutočnila družobná návšteva slovenského zboru vo Vácegreši v Maďarsku.
Po rozdelení republiky v roku 1992 bol kazateľ Pribula zvolený za tajomníka BJB na Slovensku. Funkcia tajomníka znamenala aj častú neprítomnosť brata kazateľa, čo zbor pociťoval, ale zároveň to prinieslo pre miloslavovský zbor veľa výhod.
Keďže po nežnej revolúcii prichádzali na Slovensko mnohé zahraničné spevácke súbory, náš zbor bol prvý, kam ich brat tajomník nasmeroval. Ich službou mohli byť povzbudení nielen členovia zboru, ale mnohí ďalší, lebo hostia vystupovali aj v obidvoch vtedajších kultúrnych domoch v Miloslavove a v Dunajskej Lužnej. Prínosom pre vzájomnú spoluprácu s katolíkmi bolo predstavenie muzikálu Stratený syn, ktoré sa odohralo v novopostavenom katolíckom kostole Božieho milosrdenstva v Alžbetinom Dvore.
Ekumenická medzicirkevná spolupráca prosperovala aj vďaka dobrým a priateľským vzťahom medzi kazateľom Pribulom a farárkou Ružekovou z ECAV.
V tom čase sa zbor intenzívne venoval aj práci s deťmi z detského domova v Čakanoch, kde bola jedna naša členka riaditeľkou.
Aj pravidelné návštevy domova dôchodcov v Bratislave boli pre zbor príležitosťou preukazovať lásku v praxi. V roku 1993, po tragédii v Černobyle, zbor v spolupráci s obcou prijal na mesačný ozdravný pobyt deti z bieloruského Gomeľa.
Deti boli ubytované v rodinách členov zboru a vypomohli aj niektorí obyvatelia obce. Veľmi ústretová bola spolupráca s pani starostkou Pavlíkovou pri zabezpečovaní stravovania detí v škôlke.

Juraj Pribula popri všestrannej práci v zbore a rôznych grémiách BJB, bol tiež rovnako ako jeho predchodcovia staviteľom.
Počas jeho pôsobenia došlo k rozsiahlej rekonštrukcii budovy a výraznej zmene interiéru, kde bol osadený veľký dubový kríž.

Na túto rekonštrukciu prispeli aj niektorí obyvatelia a obec sumou 25 tisíc korún. Hlavná sála dostala nové osvetlenie a ozvučenie.
Po odchode kazateľa Pribulu do dôchodku zbor dlhých päť rokov čakal na kazateľa z radov študujúcich teológov. Správcom a laickým kazateľom sa stal Vladimír Malý.
Napriek absencii kazateľa sa zbor necítil osirelý. Do služby slovom sa zapájali aj bratia zo zboru a kazatelia z okolitých zborov.
V tomto období zbor zrealizoval zateplenie modlitebne a zároveň výmenu krytiny na budove.
Zbor sa neprestával modliť za nového kazateľa a dňa 3. 8. 2008 nastal slávnostný okamih, keď do služby v zbore bol inštalovaný kazateľ, absolvent Katedry teológie a katechetiky Pedagogickej fakulty Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici, Miroslav Tóth.

To sme sa už prehupli do súčasnosti...

MIROSLAV TÓTH

Mladý kazateľ sa hneď od začiatku snažil pracovať s mladými, a to nielen v zbore, ale aj v obci.
Celý zbor vtiahol už sedemkrát do práce na prípravách akcií pre deti tzv. „otvorenie leta“, kde sa deti mohli vyšantiť a rodičia sa naopak mohli venovať rozhovorom a prípadne zakúpiť si knihy v pojazdnej knižnici.

KLUBCENTRUM

D.E.P.O.

DÔVERA EMPATIA PRIATEĽSTVO OCHRANA

Otvorené pre dorast a mládež

pripravuje

Bratská jednota baptistov - Cirkevný zbor Miloslavov

V snahe vytvoriť deťom z obce bezpečné prostredie, založil klub DEPO, kde môžu tráviť voľný čas.
S jeho pričinením sa zbor zapájal do obecných aktivít pri prípravách MDD a tiež obecných slávností či brigád. Popri kazateľskej službe tiež koordinoval práce na zborovom dome, ktorý dostal novú strechu a nový kabát v podobe zateplenia. Túžbou a snahou každého kazateľa je, aby zbor rástol nielen početne, ale hlavne duchovne. To je aj pre súčasného kazateľa v Miloslavove priorita.

Ucelený pohľad na históriu zboru dopĺňajú kazatelia, ktorí síce neboli inštalovaní v našom zbore, ale bývali v Miloslavove. Podľa potrieb zboru sa ochotne zapájali do služby slovom aj bratia kazatelia *(foto zľava)* ***...Michal Kešjar, Pavel Kondač a Juraj Kohút.***

Vladimír Malý

Fotografie: ...kazateľov, aj s manželkami, zborovej miestnosti, rodiny, besiedky, detí v roku 1993, spevokolu pod vedením brata Pavla Kohúta, nedávne Otvorenie leta a plagátik DEPO... Zdroj: archívy a V. Malý

Ježíš řekl:
„Cokoli jste udělali pro jednoho z těch nejposlednějších, pro mne jste udělali“ (Mt 25, 31–46).
„Kdo rozsévá skoupě, skoupě bude sklízet“ (2 K 9, 6).
„Když ty prokazuješ dobrodiní, ať tvé dobrodiní zůstane skryto, a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí“ (Mt 6, 1–4).

Život se skládá z malých situací

Roztáhl jsem záclony a podíval jsem se ven z okna teplého a tmavého motelového pokoje. Přál jsem si, aby naše tři malé děti ještě chvilku spaly. Bílé sněhové vločky pomalu usedaly na auta zaparkovaná před motelem. Zimní slunce začalo osvěcovat chladnou a divokou scenérii.
Protože jsme se chystali navštívit Carlsbadské jeskyně, oblékli jsme naše tři děti – všechny mladší deseti let – do teplých bund.
Všechny tři byly ze sněhu nadšené a těšily se na den, který je čekal. Po snídani jsme je naložili do auta a vyrazili směrem k jeskyním. Sníh foukal přes dálnici, ale nevytvářel na ní souvislou vrstvu. To se ovšem změnilo, jakmile jsme odbočili na vedlejší silnici.

Nepříjemná situace nemusí znepříjemnit celý den

Před branou, za níž pokračovala silnice do zhruba deset kilometrů vzdáleného parku, stálo auto Národní správy parku. Tři strážci se čvachtali v mrznoucí břečce. Každý z nich se zastavil u jednoho z aut, která stála před námi. Vypadalo to, že někteří řidiči se s nimi přou. Když přišla řada na nás, přistoupil ke mně mladý muž v uniformě strážce parku. Vypadal unaveně. Zdálo se, že je mu zima a že je nervózní. Dovedl jsem si představit, že by se mnohem raději věnoval své obvyklé činnosti, k níž patřilo odpovídat na zvídavé otázky návštěvníků parku. Dnes byl poslem špatných zpráv.
„Dobré dopoledne, pane. Je mi líto, ale serpentiny vedoucí do parku nejsou dnes pro auta bezpečné. Park je uzavřen přinejmenším do zítřka. Když si zítra zatelefonujete, dostanete informace o aktuální situaci.“ Nehodlal jsem se s ním o faktech nějak přít.
„Děkujeme za zprávu. Musí vám být zima“, odpověděl jsem. Zdálo se, že se mu ulevilo. „Díky, pane. Přeji vám pěkný den.“ Otočili jsme auto a vydali se nazpět k motelu.

Mnohdy stačí udělat jen opravdu málo

Všiml jsem si, že cestou míjíme kavárnu. „Co kdybychom si dali horkou čokoládu a po ní zamířili na bazén v našem motelu?“ navrhnul jsem. „Hurá, tati! To bude skvělé!“ radovaly se naše děti. Vstoupili jsme do restaurace a ovanula nás vůně horké čokolády a kávy. Bylo tam plno – všude rodiny v zimních kabátech, čepicích a šálách. Když jsme se posadili, vyhlédl jsem z okna na chladnou zasněženou krajinu a uvědomil jsem si, že až se jako rodina budeme cachtat ve vyhřívaném krytém bazénu, bude nám mnohem příjemněji než oněm třem strážcům, kteří tam musí celý den trčet. Pak jsem dostal nápad.
„Miláčku, co kdybychom těm strážcům dovezli horkou kávu?“ otočil jsem se na svou ženu.
„To je dobrý nápad!“ řekla manželka a už objednávala tři kávy s sebou navíc. Naložil jsem kávy na lepenkový tácek a obklopil jsem je smetánkami a baleným cukrem. Nasedli jsme do auta a zamířili k bráně parku. Objel jsem šňůru aut a zastavil u brány. Vzal jsem kávu a šel k nejbližšímu strážci.
„Chlapi, musí vám tu být zima. Říkali jsme si, že byste si možná dali kávu.“ Strážce byl evidentně překvapený. Vykoktal: „Opravdu děkuji. Moc děkuji.“
Z auta jsme pak viděli, jak zanesl kávu svým kolegům. Něco se ve mně pohnulo, když jsem se za nimi zadíval. Vidět jejich radostné obličeje bylo možná lepší než výlet do kaňonu.

Skutky laskavosti neobdarovávají jen druhé, ale i nás samé

Proč je nám dobře, když projevujeme laskavost? Proč je to tak překvapivé pro lidi, kteří jsou jejími příjemci? Mám-li být upřímný, musím se přiznat, že někdy bývám stejně otrávený a stejně nepříjemný jako řidiči, kteří se se strážci hádali. Všichni kráčíme životem se svými vlastními plány. Druhé lidi, kteří nám je zkříží, považujeme za nepřátele, ačkoli oni se mnohdy jen snaží dělat svou práci. Pak se k nim ovšem chováme ošklivě a nedbáme na to, co vlastně prožívají. Mnohokrát vidíme lidi pouze v jejich rolích. Jsou to strážci parku, prodavačky, bankovní úředníci – a kdovíkdo ještě. Zapomínáme, že jsou to v první řadě lidé – matky, dcery, bratři, přátelé... Onoho dne mi došlo, že když přicházím do styku s lidmi, měl bych chápat, že jsou něco víc než zaměstnanci, měl bych v nich vidět lidské bytosti, ba dokonce i přátele. A pak nás život začne ještě více těšit! Obdarováním druhého totiž obdarováváme i sami sebe. Někdy se necítíme na to, vykonávat „veliké“ věci. Nenechme se ale odradit!

Život se totiž skládá z malých a každodenních situací, pro které není problém se rozhodnout a „mimoděk“ je vykonat. Účinek je pak mnohdy větší, než kdybychom čekali na příležitosti „velké“ a mnoho „nepatrných“ by nám tak uteklo mezi prsty.
Jednou bychom mohli zjistit, že kvůli čekání nám utekl i celý život.

G. Ch.

Život přináší radosti i bouřky

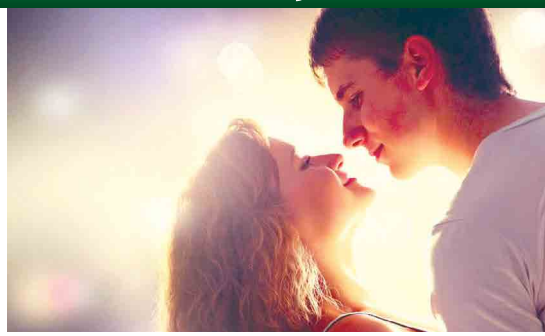

Život ve dvou přináší plno radostí. Ve vztahu prožíváme jak klidná krásná období, ale i bouřky, které se nevyhnou nikomu. Součástí vztahu je i práce na sobě a posilování srdce. Na začátku vztahu máme dojem, že se doplňujeme, že vše nahlížíme stejně. Nedokážeme si představit žít jeden bez druhého. Postupem času se však toto spojení proměňuje, stává se realističtějším a objevují se první trhliny. To, co se nám na druhém tolik líbilo, nás teď rozčiluje. Jsme zkrátka odlišní a to nám může občas připadat skoro děsivé. Jen klid! **Děsivá džungle svárů.**

Po úvodním zamilování jste totiž dorazili na pevnou zemi, kde se nachází i džungle svárů. Je to svět, v němž vládne vedro, svět plný divokých zvířat a fascinujících a zároveň nepokoj vzbuzujících rostlin. Zde se derou na povrch a začínají se uplatňovat i naše základní instinkty. Chraň se, abys přežil: toto poselství nám vysílá náš mozek. Když ti hrozí smrtelné nebezpečí, můžeš buď zaútočit jako kobra nebo splynout s prostředím jako chameleon. **Citlivá místa má každý z nás.** Jak se v hádce chováte vy? Útočíte, prcháte nebo mlčíte a stáhnete se do sebe? Vaše hádky jsou znamením, že jste se dotkli partnerova citlivého místa nebo že se on dotkl toho vašeho citlivého místa. Místa, kde se skrývají vaše vnitřní zranění a hluboko zahnízděný strach.

Je to strach, že budu opuštěn, odmítnut, nepochopen, že budu přehlížena, málo milována. Znovu se zamyslete nad svou poslední hádkou a zkuste přijít na to, co se skrývalo za vašimi výčitkami. Co vlastně jste chtěli tomu druhému sdělit? **Výčitky působí jako nádory.** Přestaňte vyživovat nádory a s pomocí opravdového naslouchání a dialogu vyživujte raději svůj vzájemný vztah. Neříkejte „Ty už na mě nemyslíš," ale spíše „Mám strach, že na mě zapomínáš", nebo namísto „Ty se o mě vůbec nezajímáš" zkuste „Když se o mě nezajímáš, připadám si neviditelná, mám pocit, jako bych tady vůbec nebyla." Takové věty by měly uvolnit napětí mezi vámi a znovu vás sblížit.

„Co chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim," učí Ježíš (Mt 7, 12). „To, co dáš, zůstává navždy tvoje, to, co si ponecháš, je navždy ztraceno," říká zase jedno přísloví. Nestarejte se pouze o sebe, ale spíš se ptejte, co byste mohli udělat pro váš vztah. Co váš vztah potřebuje?

C. C.

Jak žít všední den

Každému z nás se už jistě stalo, že jsme se chtěli do něčeho pustit, ale nevěděli, jak na to. Mnohdy jsme to nakonec vzdali. Totéž platí i o práci na vlastním životě, na životě z víry.

Jak žít život víry? Zde je několik tipů, jak žít víru ve všední den. Začít je možno kdykoliv. Třeba právě nyní.

Budu se snažit prožít den, aniž bych chtěl vyřešit problém celého svého života.

Co všechno na mě dnes čeká! Před svými problémy dnes nebudu uhýbat, nebudu klesat na mysli, budu jim hledět do očí. Předám sebe i se svými problémy Bohu, uvědomím si, že i dnes se o mne stará On. Jde se mnou přes hory a doly, výšiny i hlubiny.

Nebudu nikoho kritizovat a napravovat.

Jsem především zodpovědný sám za sebe, ne za druhé. Měl bych tedy především sám na sobě vidět všechno to dobré, ale i zlé.

A měl bych se, pokud možno, vidět tak, jak mě vidí Bůh.

On má o mém životě největší přehled. Jemu záleží jak na mě, tak ale i na lidech v mém okolí. Nyní je tedy pro mě důležité Kristovo slovo: „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra a trám ve svém oku nepozoruješ?" Jen pro dnešek chci tedy korigovat pouze sám sebe.

Budu žít z jistoty, že jsem Boží dítě.

Jsme Boží synové a dcery. Naše oči pro Boha však osleply, naše uši pro Jeho slovo ohluchly, ztrácíme božský cíl a běžíme výhradně za lidskými cíly. V uších nám přestává znít Boží volání. Jsme pyšní na to, co jsme a co chceme. Naše zacpané uši musíme pročistit, abychom slyšeli, k čemu jsme povoláni, odvalit kámen z našich srdcí, abychom poznali, k čemu nás Bůh stvořil.

Věnuji alespoň deset minut dobré četbě.

Dobrá četba je pro život duše stejně důležitá a nutná jako dobrá výživa pro život těla. „Čtěte málo, ale dobře!" Otevírám si pravidelně i Boží slovo – Bibli?

Chci poznávat Boží plán, který se mnou Bůh má.

Nemusím se štvát, ani váhat. Bůh zná mé kroky a jejich rychlost, zná moje možnosti. Půjde se mnou za předpokladu, že se vydám po jeho cestách a že ve svých plánech ponechám místo na Jeho dobré záměry.

Přizpůsobím se okolnostem, aniž bych chtěl okolnosti přizpůsobit mým přáním.

Domnívám-li se, že lidé se vždy musí přizpůsobit mně, promeškám mnohé cenné hodnoty pro svůj život. Něco velmi důležitého mi může být darováno právě v lidech, kteří jsou mi málo sympatičtí.

Chci konat dobro.

Konání dobra vyvěrá z Boží dobroty. Nemusím konat nemožné, mohu činit jen to, co je v mých lidských silách. Jeho dobrota totiž chce působit i skrze mne. Vykonám pouze to, co je možné, a vše ostatní ponechám Bohu. Vždyť je to Bůh, kdo dobro dává a působí.

Nebudu nikomu vypravovat, že jsem udělal něco dobrého.

Jak mohu žít, aby v mém okolí přibylo trochu dobra?

Chci konat Boží vůli.

V životě se vždy najde něco, co mi připravuje více starostí – nějaký nevyřešený problém, který přede mnou narůstá a skličuje mě. Proto si určím pořadí věcí, které je nutné vyřídit, a předně vykonám něco konkrétního, do čeho se mi vůbec nechce, co již dlouho odkládám. Když se k tomu nakonec odhodlám, jistě poznám, že mi najednou zbývá více času na vše ostatní a jak mi je lehce.

Vždycky smím důvěřovat, že Bůh mi chce pomoci, stojí při mně a ukazuje mi cestu z každé životní situace.

Chci věřit v Boží prozřetelnost.

Bůh o mně ví a stará se o mne tak, jakoby mimo mne nebylo nikoho na světě (i kdyby okolnosti svědčily o pravém opaku). Bůh si mě váží, cení mě jako drahocenný šperk a miluje mne jako svou milovanou dceru nebo syna.

Nebudu mít strach.

Nebudu mít strach radovat se ze všeho, co je krásné, a budu věřit v dobrotu. Nebudu mít strach před tím, co mě jednou může potkat.

Vždyť tolikrát je v Písmu připomínáno: „Neboj se, jsem s Tebou, držím Tě za ruku." Naše často „podzimní nálada" by se tak měla měnit v náladu spíše adventní. Strach a hrůza by se měly měnit v očekávání krásného, co nám Pán přislíbil.

J. H.

Jedno potrebné v 21. storočí

Z referátov sestry a bratra Hanesovcov...

Ježiš môj Pán (Rimanom 12, 2)

Pokračujeme ďalej úvahou nad témou konferencie Jedno potrebné pre 21. storočie, a teda nad tým, čo je Božia vôľa pre náš život. Nadviažeme voľne na to, čo sme hovorili k tejto téme v súvislosti s príbehom o Márii a Marte a s ich vzťahom k Ježišovi ako Pánovi. Zameriame sa na to, čo znamená, že Ježiš je mojím Pánom. *Jedno potrebné* pre každého človeka je poznať Boha. Kresťanstvo je monoteistické náboženstvo, to znamená, náboženstvo jedného, jediného Boha. Poznať Ho znamená nájsť základný navigačný bod života, tú svoju „Severku", aby sme mohli vidieť, čo je zmysel bytia. Ani v bežnom živote nie je vždy také jednoduché vedieť sa niekam dostať. Božia vôľa je na jednej strane jednoducho poznateľná. Je ňou napríklad modlitba – niečo, čo zvládne aj malé dieťa. Na druhej strane je Božia vôľa niečím, čo nedokáže konať ani ten najdokonalejší svätec. Do určitej miery každý z nás Božiu vôľu pozná, ale zároveň je pre každého náročné ju poznať a vedieť zrealizovať.
Začnime otázkou: Akú ideálnu vec by ste chceli získať, akú ideálnu udalosť zažiť? Koľkí z nás by sme povedali, že ňou je práve spoznanie Božej vôle, Jeho rozhodnutia? Je Božia vôľa v našej predstave niečo príjemné a dokonalé? Mnohí z nás sme si zvykli, že Božia vôľa je to, čo je nepríjemné, alebo čomu sa nejako poddávame, keď už všetko zlyhá. Obyčajne sa Božia vôľa spája so slovami modlitby Krista v Getsemane: „Staň sa Tvoja vôľa, a nie moja." Musíme si však uvedomiť, že Pán Ježiš sa ju modlil vo veľmi špecifickej situácii, ktorú nik z nás nemôže zažiť, nedokážeme sa do nej vžiť. Preto je otázne, či ju naozaj máme vo svojej modlitbe toľko citovať. Ako mladý kresťan som si definoval Božiu vôľu ako niečo, čo sa mi iste nebude páčiť. Keď mám z niečoho radosť, keď ma to baví, tak to bude určite zlé. A Božia vôľa bude proti tomu, čo ma baví... niečo ako „zabíjač radosti". V Londýne bola údajne na autobusoch reklamná kampaň ateistov: „Boh možno neexistuje, tak sa teš zo života."
Tak si možno aj my myslíme, že Božia vôľa je niečo, čo nie je príjemné. V Liste Rimanom 12, v. 2 je však napísané, že Božia vôľa je to, čo je dobré, príjemné, dokonalé.
Keď sa Kristus modlil v Getsemane, vedel, že za tým desivým, čo Ho čaká – za Jeho krížom, bude radosť. „Pre radosť, ktorá mu bola predložená, strpel kríž" (Hebrejom 12, 2). Vedel, že treba prejsť cez túto bolesť, a čakal, čo bude za ňou. Čo znamená Božia vôľa pre nás, ľudí? Jednou z najčastejších otázok mladých ľudí je, ako poznať alebo konať Božiu vôľu. Sám Pán Ježiš pokladal plnenie Božej vôle za kľúčové. Pozrime sa na situáciu, keď Ježiš sedel, vyučoval a prišli za Ním vlastná matka a fyzickí bratia, ktorí si mysleli, že sa pominul na rozume: *„ V tom prišla jeho matka a jeho bratia. Zostali vonku a dali si ho zavolať. Okolo neho sedel zástup. Oznámili mu: „Vonku ťa hľadá tvoja matka a tvoji bratia." On im odpovedal: „Kto je moja matka a moji bratia?" Rozhliadol sa po okolosediacich a povedal: „Hľa, moja matka i moji bratia! Lebo každý, kto plní Božiu vôľu, je môj brat, sestra a matka" (*Mk 3, 32 – 35).
Deťmi Božími sa stávame vierou, ale potom je absolútne nevyhnutné, aby sme chceli zisťovať a milovať Božiu vôľu, aby bola pre nás zaujímavá, a nielen niečo, čo treba zniesť. Poznať Božiu vôľu je na jednej strane veľmi ľahké. To svetlo osvecuje každého človeka... Ale zároveň sa potrebujeme premeniť obnovením zmýšľania, aby sme ju vedeli skúmať, hľadať, zhodnotiť ako niečo krásne, príjemné. Otázkou je, či je možné ju nejako zistiť, a prečo to niekedy nejde.
Farizeji Ježiša pokúšali, nech im dokáže, že je Mesiáš, akou mocou to robí: *„Keď prišiel do chrámu a učil, pristúpili k nemu veľkňazi a starší ľudu a pýtali sa: Akou mocou toto robíš a kto ti dal túto moc? Ježiš im odpovedal: Aj ja sa vás opýtam na jednu vec. Ak mi na to odpoviete, aj ja vám poviem, akou mocou to robím. Odkiaľ bol Jánov krst? Z neba, či od ľudí? Oni medzi sebou uvažovali: Ak povieme, že z neba, povie nám: ‚Prečo ste mu teda neuverili?' Ale ak povieme, že od ľudí, musíme sa báť zástupu, lebo Jána všetci pokladajú za proroka. Odpovedali teda Ježišovi: Nevieme. Tu im povedal: „Ani ja vám nepoviem, akou mocou toto robím" (*Mat 21, 23 – 27).
Toto je upozornenie, že niekedy aj vieme Božiu vôľu, ale ju odložíme na neskôr. Možno si pomyslíme, že „veď snáď spásu kvôli tomu nestratím, tak prečo by som mal túto Božiu vôľu robiť? Prečo by som mal prísť o zamestnanie alebo v rodine prežívať utrpenie?" A potom príde iná situácia a nevyhnutne potrebujem poznať Božiu vôľu a volám: „Pane, Pane, aká je tvoja vôľa?" Ale odpoveď neprichádza. Asi mnohí z nás to prežívame, že poznáme Božiu vôľu, ale nechceme ju plniť, je pre nás nepríjemná, a potom nevieme rozoznať ďalší krok. Kto chce plniť Božiu vôľu a chce byť bratom a sestrou Pána Ježiša aj v prežívaní, mal by Božiu vôľu považovať za niečo krásne a dôležité. Pán vidí, či máme také veci, s ktorými neustále zápasíme (a o ktorých píše aj Pavol v Rimanom 7. kapitole). Vie však tiež, či robíme všetko preto, aby sme sa Mu poddali. V tom prípade On urobí všetko pre to, aby sme to zvládli. Pozrime sa na 12. kap. Listu Rimanom. Prvých jedenásť kapitol predstavuje Boží pohľad na evanjelium, na Božie kráľovstvo. 12. kapitola sa začína slovami: „ Pre milosrdenstvo Božie vás napomínam... poučujem, povzbudzujem..., aby ste sa odovzdali Bohu ako živá obeť, nepripodobňovali sa svetu a premenili sa..." Máme tu určité stupne, čo sa od kresťana vyžaduje. Prvý stupeň: Ak by sme chceli Kristovi slúžiť, je nevyhnutné, aby sme boli premožení Božím milosrdenstvom. Neexistuje človek, myšlienka, bohatstvo, bolesť, nič čo by malo zabrániť vďačnosti za to, čo Boh spravil. Nemáme zabudnúť na očistenie našich hriechov. Zabudnúť na očistenie je návod na nešťastie.
Neexistuje silnejšia motivácia, než že ma Pán vzal na milosť a bol ochotný za mňa podstúpiť smrť na kríži. Po druhé: Z toho vyplýva, že sa Mu dám ako živá obeť. Boh za mňa všetko spravil, aby mi dal nový život.
Rozumný záver je, že sa Mu z vďačnosti odovzdávam. Ďalší krok je premeniť sa obnovením zmýšľania. Z Listu Rimanom aj Efezanom vyplýva, že toto obnovenie zmýšľania je dar. Je to Svätý Duch, ktorý nám dáva myseľ Kristovu – Efez 4, 22: „Buďte obnovení duchom svojej mysle..." Duch nám prináša poznanie Božej vôle (1Kor 2) a my máme myseľ Kristovu. Je to pravda? Čo to znamená, že sme schopní rozmýšľať, ako rozmýšľal Kristus? Je tam tento dar, tento potenciál a Pavol nás vyzýva, aby to, čo je nám dané ako možnosť, aby sme realizovali, aby sme skúmali, čo je Božia vôľa.
Každý kresťan s tým môže počítať a zároveň to potrebuje zisťovať. V Getsemane môžeme vidieť, že Ježiš vedel – už vopred vedel, že ide na kríž, že ide zomrieť za ľudstvo.Tam sa pýta Otca: „Ak je možné, odním odo mňa tento kalich..." Skúma Božiu vôľu... v bolesti, v strachu pred hrozným utrpením, v pocite straty kontaktu s Bohom Otcom a desivej moci temna, ktorá prichádzala. V každom prípade išlo o niečo, čo je mimo dosahu našej skúsenosti a mysle. Tam Ježiš skúmal Božiu vôľu: je to možné, alebo nie je to možné? Trikrát sa pýtal a Otec Mu povedal: Je to potrebné uskutočniť. My poznáme Božiu vôľu, ale nie je ľahké prijať, čo Boh od nás chce. Nezabudnime, že cieľ je to, čo je dobré, príjemné, dokonalé – to je cieľ, ale k tomu sa niekedy ide cez smrť, cez to, že sa niečoho vzdám. Skúmanie Božej vôle v týchto napätých situáciách nie je jednoduché, vyžaduje vieru, čas, rozhodnosť a keď k tomu dospejeme, niečo v nás zomiera. Kresťan v Rim 6 zomiera starému životu a zároveň rastie, prichádzajú nové oblasti, zisťuje, že sa Božia vôľa v jeho živote nekoná, a opäť sa rozhoduje. Tento text nás chce motivovať, že nič lepšie než Božia vôľa sa v živote nemôže diať. Ak vymeníme nepríjemnú Božiu vôľu za niečo, čo je nám momentálne príjemné, môže nás to viesť na cestu, z ktorej sa budeme ťažko vracať, alebo nás zavedie k niečomu, čo sa môže skončiť tragicky. Takže „jedno je potrebné" – potrebné je uctievať jedného Boha. Počuj Izrael, jeden je Tvoj Boh. Milovať budeš svojho Boha. Zdá sa to jasné. Ak to však chceme aplikovať do konkrétne-

Česko-slovenská konferencia sestier BJB Košice – 19. 6. 2021

ho života – do rodiny, školy, pandémie, kde sa stále potrebujeme rozhodovať, tak to prestáva byť také jasné. Existujú osobné zábrany, ktoré nám prekážajú v rozhodnutí nasledovať Ho: Niekedy sa uspokojíme, že sme urobili nejaký krok, ale Pán nechce len nejaký krôčik. Satan nám dovolí ten jeden krok, ale nechce nám dovoliť plnú lásku k Pánovi. Dovolí nám dať Pánovi trochu našich peňazí, ale nie všetko. Dovolí nám dať Mu časť svojho času, ale On chce celý náš život.
O. Chambers povedal, že naše vonkajšie oddelenie sa od niečoho môže byť často náznakom toho, že vo vnútri sme k tomu tajne silne priviazaní. Napríklad venujeme Pánovi časť našich peňazí, ale v našom srdci je ešte veľmi silné pripútanie a starosť o financie. Určite poznáme prípad Ananiáša a Zafíry (Skutky 5), ktorí boli pripútaní k svojmu majetku a to sa prejavilo práve vtedy, keď časť z neho odovzdali a ostatné si nechali pre seba. Pánova vôľa nemusí byť na začiatku totožná s tým, čo sa mi páči. Keď nám zjavuje, čo On chce, že máme dávať, tak najlepšia vôľa je v tom, že je blahoslavenejšie dávať ako brať. Hľadanie Pána a Jeho vôle je proces – proces zmeny prostredníctvom Jeho výchovy. Jemu najviac zo všetkého záleží na tom, aby sme Ho mohli nájsť.
Na začiatku je túžba chcieť sa zmeniť podľa Jeho mysle, a ďalej je dôležité, aby to robil Boží Duch v nás. Pavol v Efezanom 3. kapitole píše, že spočiatku je náš Duch ešte slabý, potrebujeme zosilnieť na vnútornom človeku. Na začiatku ešte mnohé veci v nás spôsobujú tú nervóznu reakciu – Čo to chceš odo mňa, Pane? A stojíme s rukami v bok „nad Ním", ako Marta, keď ju znervóznilo správanie sa Márie. Výchova je náročná vec, bolestivá (Hebrejom 12), ale len ona prináša úžasné ovocie, príjemné Bohu. Pán nám ukazuje, že je trpezlivý a čaká na nás. Síce sa Pánovi odovzdávame, ale z akých pohnútok, motívov? Možno túžime po tom, aby nám bolo dobre. Možno sa chcem páčiť ľuďom, a preto slúžim. Možno sa budem cítiť lepšie, že mám majetok, ak časť z neho niekomu darujem.
Božie slovo hovorí o jedinom správnom motíve – páčiť sa Bohu, aby to, čo robím, bolo Jemu príjemné a milé. Pán nekladie na nás všetky svoje požiadavky posvätenia, ale ak sa Mu poddáme, bude ich v nás realizovať Jeho Duch. Máme sklon vo všetkom, ešte aj vo svojom posväcovacom procese, v duchovnom raste realizovať Božie príkazy vo svojej vlastnej sile. Pritom Božie slovo – to sú inštrukcie pre nového človeka v nás. Ten musí byť jednoznačne vedený Duchom, je ním Ježiš v Duchu. Čím skôr sa Mu poddáme, tým rýchlejšie a hlbšie v nás môže prebiehať proces zmeny na podobu Krista. Žalm 87, 7 hovorí: „Všetky moje pramene sú v Tebe."
V Pánovi sú všetky moje pramene, aj prameň mojej schopnosti nájsť a vykonávať Jeho vôľu. Niekedy by sme veľmi chceli urýchliť proces poznávania Božej vôle, zdá sa nám, že nám dlho neodpovedá, že nejako inak by sme si to celé predstavovali. Ak sa nám raz „podarilo" v niečom zažiť, odskúšať Božiu vôľu, tak máme sklon opakovať ten istý postup, tú istú metódu. Ako prerušiť tento ‚začarovaný' kruh? Opätovným úprimným odovzdaním sa Pánovi. „Modlitba je prerušením našich osobných ambícií" (O. Chambers). Nebezpečné je Pánovu vôľu, ktorú poznáme, odkladať: „Áno, Pane, budem to robiť, keď dokončím túto svoju vec." To je veľké klamstvo, nikdy sa nič nedokončí tak, aby sa sama od seba v nás začala diať Božia vôľa. Chce to naše premieňanie, a to aj v tom, že Jeho vôľu – ako to jediné dokonalé v živote – hľadáme na prvom mieste. Otázka je, či nám poznanie Božej vôle stojí za to, či to budeme považovať za to najlepšie, lebo Božia vôľa je to najlepšie.
Podozrievať Boha, Stvoriteľa, ktorý má všetku lásku, všetku milosť, že to, čo On chce, nie je najlepšie, je veľká rúhavosť, veľká drzosť. Ak nechceme klamať, lepšie je povedať: Pane, Tvoja vôľa nie je pre mňa príjemná, ale ja sa chcem v tomto premeniť. Toto je premenené myslenie. Takto má byť naša myseľ premenená. Takéto myslenie je nám v Kristovi darované, dôležité je nechať sa Ním premieňať. Bude sa to môcť prejavovať tým, že budeme ľahšie alebo rýchlejšie poznávať Božiu vôľu a uplatňovať ju v každodennom živote.

Manželia Hanesovci

Dobrá zpráva o Vánocích

„Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas" (1 Tm 2, 5).

Vánoce jsou celé o Dobré zprávě. Není to ale dobrá zpráva o nějakých zvláštních dárečcích. Ani o bohatém jídle, oplývajícím nadbytkem, o sváteční muzice nebo parádním slavnostním osvětlení. **Vánoce jsou Dobrou zprávou o Boží lásce.** Bible říká, že Boží lásku zoufale potřebuje každý člověk. Fakt – bez ní jsi ztracen. Dezorientovaný, bez ochrany – i bez opravdové radosti. Nic, čím bys mohl ovlivnit svět (a to s přesahem do věčnosti), se nerealizuje. A nemáš zajištěnou věčnost v nebi! Vánoční Dobrá zpráva zní: Bůh poslal Ježíše, aby hledal a zachránil ztracené. Bible říká: „Je jen jeden Bůh, a Kristus Ježíš je jediný, kdo nás může přivést k Bohu. Ježíš byl skutečný člověk a vydal sám sebe, aby nás všechny zachránil" (1 Tm 2, 5). Byl jsi vůbec někdy na chvíli ve shromáždění? Pokud ano, jistě jsi mockrát slyšel slovo „spása". Jenže třeba nevíš, co to znamená. To slovo je jako nějaký démant: můžeš ho okukovat z mnoha různých úhlů a pořád budeš objevovat něco nového. Spása znamená: **Ježíš tě přišel zachránit.** Všechny své problémy nevyřešíš na vlastní pěst. Bez Ježíše se zamotáš do pasti očekávání, jaká na tebe kladou jiní. A do pasti vrstevníků – do potřeby, aby tě přijali. Do pasti všelijakých závislostí. Snažíš se to třeba změnit, ale moc, potřebnou k vyvléknutí se z té pasti, nemáš. Ježíš ti ji přišel dát! **Ježíš tě přišel vyhojit.** Všichni lidé prahnou po obnově těch prvků svého života, o které přišli. Bez Krista toužíš po obnově své síly, sebedůvěry, reputace, nevinnosti – a vztahu s Bohem. Ale dát ti to může jenom Ježíš. **Ježíš ti přišel navázat zpřetrhané kontakty.** Mnoho lidí si myslí, že kdyby se vrátili k Bohu, tak jim vynadá. Bůh ale není takový blázen, aby se užíral vztekem proti tobě. Je blázen do tebe! Jinými slovy, Jeho láska k tobě přesahuje všechny meze. O těch prvních Vánocích přišel na zem proto, aby tě smířil s Bohem. Aby do tvého vztahu k Bohu opět vnesl soulad. Když se o těchto Vánocích budeš rozhlížet kolem sebe, objeví, že ta doba Vánoc je plná dobrých věcí. Ale zapiš si za uši, že to vůbec nejlepší je Dobrá zpráva o Boží lásce. Ježíšovým prostřednictvím můžeš zakusit záchranu, obnovu i znovu navázané spojení s Bohem.
A jak to udělat, abys té záchrany, obnovy a opětného navázání vztahů s Bohem dosáhl? Není třeba, aby sis tu Boží lásku nějak zasloužil, ani si nemusíš sám dláždit cestu do nebe! Bible říká: „Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit." V jakém smyslu je pro tebe Ježíš o těchto Vánocích „dobrou zprávou"? Jakými způsoby můžeš o této Dobré zprávě říci jiným? Co můžeš udělat, abys letošní Ježíšovy narozeniny oslavil lépe?

Rick Warren

Božie slovo ma vychováva

Volám sa Martina a musím povedať, že ak by mi niekto pár rokov dozadu tvrdil, že jedného dňa budem skladať do viet to, čo Boh vykonal v mojom živote, asi by som mu darovala škaredý pohľad a hneď nato sa z chuti zasmiala. Ale verím, že aj tieto slová, hoci nedokonalé, budú môcť byť odrazom toho neuveriteľného, čo vykonal On. Na začiatok by som stručne chcela opísať svoju cestu predtým, ako som spoznala Hospodina.
Roky som bola sezónnou katolíčkou, ktorá verila, že Boh existuje, občas som si zašla aj do kostola niečo vypočuť, ale väčšinu času som túžobne pozerala na hodinky a čakala na koniec. K viere ako takej nás doma viedla naša mamka, ale napokon tieto snahy veľmi rýchlo skončili, lebo medzi mojich rodičov prišlo veľa beznádeje, bolesti a horkosti. Doma som sa cítila nemilovaná, a tak som hľadala lásku inde. Asi štyri roky som si žila šťastný život plný lásky, modifikovanej podľa mojich hlúpych predstáv, plný radosti a voľnosti po boku muža, ktorého odo mňa nedelil len obrovský vekový rozdiel, ale aj to, že mal manželku a deti. Netrápilo ma to, lebo som cítila, že aj ja som vo svojom živote ukrivdená a takýto vzťah, peniaze a blízkosť iného mi prinesú pokoj, ktorý som doma nenašla. Hádky doma pribúdali a s nimi aj moja túžba odísť a žiť s mužom, ktorý mi dáva všetko, čo som si kedy vysnívala. K naplneniu môjho dokonalého plánu mi chýbalo len dokončenie strednej školy. Niekde uprostred tohto bezstarostného života si ma Pán našiel. Také predivné boli Jeho cesty v mojom živote, že mi daroval do života jedného vzácneho brata, ktorý na začiatku ani netušil, v akej morálnej kríze som, a predsa mu Pán dal na srdce, aby mi venoval čas a svedčil o tom, kto je Ježiš, daroval mi moju prvú Bibliu a svoju obrovskú trpezlivosť. S každým ďalším stretnutím sa moje tvrdé srdce menilo, a práve tento brat ma pozval aj na mládež k baptistom. Na prvú mládež som prišla s tvrdým srdcom plným pochybností, ale to Pán úplne zlomil. Nespomínam si síce, čo bolo témou, ale viem, že prvýkrát za to dlhé obdobie som si začala uvedomovať veľkú prázdnotu napriek tomu, že môj život bol plný všetkého, čo prináša „potešenie tohto sveta". S každým ďalším rozhovorom, mládežou, s počúvaním o Jeho spravodlivosti, o treste, o smilstve, ale aj o odpustení a tej nekončenej láske, ktorá umrela aj za tieto moje obrovské zlyhania, som cítila väčšiu hanbu, smútok nad sebou a zároveň túžbu spoznávať dokončené dielo Ježiša, ku ktorému ja už nemusím priložiť nič, len svoju úprimnú vieru.

Svoje obrátenie neviem vystihnúť jedným silným momentom, bol to a stále je proces, v ktorom ma neustále udivuje Jeho trpezlivosť. Tá ma viedla na kolená a postupne oslobodila od mojich najtemnejších zlyhaní. Odkedy som uverila, prišlo mnoho radosti a milosti aj do mojich vzťahov doma. Pán mi dal spoznať vzácne sestry i bratov, Duch Svätý mi cez Božie slovo pripomína mnoho textov, ktoré sú pre mňa veľakrát dobrou výchovnou fackou. Ale prišlo aj mnoho pádov a zablúdení späť do sveta, a úprimne, s mnohými vecami zo svojej minulosti ešte zápasím, ale aj v tomto ma Boh učí, aký veľký význam má v našich životoch modlitba.
Aj to, že tu dnes som, je veľkým dôkazom toho, že Pán to so mnou nevzdal, a verím, že nikdy ani nevzdá, lebo my všetci sme dokonalým dielom Jeho rúk, ktoré je ešte stále akoby „vo výstavbe".
Boh na mne pracuje a ja túžim aj cez zdanlivo malý krok poslušnosti krstu prísť k Nemu bližšie a nechať Pána, aby priložil ďalší kúsok na mojej ceste.

Na záver som si napísala jeden verš, ktorý je pre mňa veľkou výzvou, tak by som sa chcela s ním podeliť: **„A vôbec všetko pokladám za stratu pre vznešenosť poznania Krista Ježiša, môjho Pána. Preň som všetko stratil a pokladám za odpadky, aby som získal Krista a našiel sa v ňom bez vlastnej spravodlivosti, ktorá je zo zákona, ale s tou, ktorá je skrze vieru v Krista – spravodlivosťou z Boha, založenou na viere" (Flp 3, 8 – 9).**

Martinka Stanková, BJB Poprad

Príkazy, ktoré majú zmysel

Príkazy, ktoré majú zmysel, prinášajú radosť a životu život. V prvej knihe Mojžišovej, v prvej kapitole čítame, čo a komu žehnajúci Boh povedal.
Zvieratám povedal: *„Ploďte sa a množte sa...!"*
Človeku povedal: *„Ploďte sa a množte sa, naplňte zem a podmaňte si ju"*
(1 Moj.1, vybrané verše).
Pán Ježiš svojich poslucháčov utešoval: *Nehovorte teda ustarostene: Čo budeme jesť? Čo budeme piť? Čo si oblečieme? Veď toto všetko zháňajú pohania; a váš nebeský Otec predsa vie, že to všetko potrebujete. Hľadajte však najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko sa vám pridá" (*Mat 6, 31 – 33).
A napokon Pán Ježiš poslucháčom a nám čitateľom vysvetlil: *„Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. Ja som vinič a vy ratolesti. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa nemôžete nič urobiť" (Ján 15, vybrané verše).*
Zvieratá na farme akoby mali dva z uvedených biblických textov hlboko vryté vo svojom bytí. Dve zakúpené dvestokilové prasnice dostali do svojho výbehu návštevu, susedovie kanca. O tri mesiace, tri týždne a tri dni sa narodilo prvej z dám jedenásť prasiatok. Lenže tri priľahla, pretože nemala celkom pod kontrolou ani svoje rozmery, ani svoju váhu. Jedno sa narodilo nedonosené, a tak nepreživilo. **Hádam nikde tak ako na farme nie je prirodzenou súčasťou života smrť, a tak blízko človeku.**
O týždeň druhá dáma porodila tiež jedenásť kúskov a všetky prežili. Gazda pravidelne ráno a večer kŕmi a napája všetky zvery, a keď mešká, hulákajúci hladoši sa mu pripomenú. Napokon, inú starosť nemajú.
Jedno ráno popri práci počujem, ako býk nezvyčajne agresívne vyhukuje. Idem sa pozrieť, že čo sa deje, veď vody aj lucerny má dosť, tak čo? Býk vidí gazdu, ako chodí po dvore, nespustí ho z očí a len hučí a hučí. „Čo je s tým býkom?" „Ále, dal som mu ochutnať z nových zemiakov a teraz by len to žral."
„Hmm, fajnovosť je fajnovosť."

Aj mne sa zapáči a veľmi rýchlo si zvyknem na „dobroty" života, ktoré však nie sú samozrejmosťou. Lebo aj tá najlepšia dobrota vo veľkých dávkach časom zovšednie. Preto potrebujem aj obdobie strádania, aby som znovu objavil dobrotu dobroty a jej nové odtiene.
Každý rozvážny gazda má zvieratá za nejakým účelom, a preto sa o ne aj patrične stará. Gazda vie, čo ktoré zviera kedy potrebuje, a to sa mu za to odvďačí.
Ako sa ja odvďačím svojmu gazdovi – Bohu? Zmyslom života človeka tu na Zemi je oslava Boha svojím životom – viem to? Oslava mojou prácou, mojím oddychom, mojím rozmýšľaním, mojím hoci aj neistým rozhodovaním, hľadaním pravdy.
A to, či budem mať čo jesť, piť a obliecť si, je úlohou gazdu – Boha. Aj to viem? Ako dnes zadefinujem zmysel svojho života pre tento deň? Ako vyzeral včerajšok? Čo bolo zmyslom môjho života včera? A zajtra, čo bude zmyslom môjho života zajtra?

A napokon, aké príkazy dávam svojim ratolestiam – členom rodiny, priateľom, podriadeným, kolegom či susedom? Dávajú moje príkazy zmysel, prinášajú v konečnom dôsledku radosť a životu život?

tk

Lidé se za nás neustále modlili

To, že chodil Ježíš Kristus po zemi, znamená pro mne nekonečně víc než to, že člověk chodil po Měsíci.

J. B. Irwin opravdu chodil po Měsíci a po svém návratu na Zemi říká: ***„Jsem teď víc než pozemšťan, protože jsem chodil po Měsíci, ale to, že Ježíš chodil po zemi, pro mne znamená nekonečně víc.“***

K tomu, co mu cesta na Měsíc přinesla a jak Bůh při nich zasahoval, Irwin říká: „Cesta do vesmíru zcela změnila můj život. Nyní dostal hlubší smysl. Předtím jsem dával přednost sobeckému způsobu života, žil jsem rychle a na vysoké noze. Avšak let na Měsíc mě naučil pokoře, skromnosti. Začal jsem si vážit života, lidí. Na Měsíci to není tak pěkné jako na Zemi – nejsou tu stromy, květy, tráva, všude jen samé kamení a prach. Máte zcela zvláštní pocit, když vidíte svoje otisky nohou na jiném světě. Vědci tvrdí, že tam zůstanou miliony let. Pak ale pohlédnete nahoru a užasnete: uvidíte naši Zemi. Je krásná. Namodralá visí nepohnutě v černém prostoru, zahalená do bílých oblaků. Je najednou tak daleko, malinká, zranitelná, křehká jako kulička. Pomyslel jsem si – když je Země tak malá, což teprve já? Jsem méně než prach v nekonečném vesmíru.

Na Zemi nebyl vidět žádný náznak lidské činnosti, žádná města, stavby, bohatství – nic, za čím se člověk pachtí. Uvědomil jsem si, že naše Země je velmi zvláštním a krásným místem ve vesmíru, že je dílem Božích rukou a že Bůh miluje Zemi a lidi na ní. Můj pohled na život se úplně změnil. Vrátil jsem se z kosmu jako člověk, jehož víra byla prohloubena. Když modul přistál na Měsíci, zůstal značně nakloněn. Přistáli jsme na hraně malého kráteru. Poněkud nás to znepokojilo, ale ukázalo se, že to byla naše záchrana. Řídící středisko v Houstonu nás po přistání upozornilo, že ztrácíme vodu. Zjistili jsme netěsnost v nádrži. Voda unikala do nejnižšího rohu modulu – naštěstí právě tam nebylo žádné elektrické vedení. Kdyby modul dosedl jinak, voda by stékala do jiného kouta, kde byla řada elektrických zařízení. Došlo by ke zkratu, což by vyřadilo přístroje. Naše výprava by ztroskotala. Byl by to náš konec. Lidé na celé Zemi se za nás neustále modlili. Miliony lidí se přimlouvaly za tři osamělé muže v kosmu.

A Bůh na modlitby odpovídal. V mnoha situacích jsme prožívali zázračný Boží zásah. Například hned první den nám nefungovalo řízení předních kol u lunárního vozidla. Ani v Houstonu nepřišli na to, kde je chyba. Když jsme na druhý den vyjeli, bylo vše v pořádku. Nechápali jsme, jak je to možné. Zřejmě to byla odpověď na modlitby. Bůh může nadpřirozeným způsobem do našich životů zasahovat. I později se ukázala Boží péče o nás. Těsně po našem odletu z Měsíce dopadlo do blízkosti naší vědecké základny těleso o průměru asi 3 metry, které vyhloubilo kráter o velikosti fotbalového hřiště. Nedovedu si představit, co by se stalo, kdybychom tam ještě byli.“

James Benson Irwin (1930–1991) americký astronaut, člen expedice APOLLO 15, osmý člověk na Měsíci (foto).

Spolu s A. M. Wordenem a D. R. Scottem odstartoval z mysu Canaveral dne 26. července 1971. Bylo mu 41 let, na cestu se připravoval 5 roků. Expedice měla nalézt nejstarší horninu na Měsíci – tzv. „bílý kámen“ a jako jediná zkoumat měsíční pohoří. Členové expedice nasbírali téměř 70 kg hornin. Byli první, kteří strávili na Měsíci 3 dny. První také vyzkoušeli měsíční vozidlo „Rover“. Najezdili s ním téměř 30 km. Pak je zaparkovali 100 m od lunárního modulu, kamera snímala poprvé start z Měsíce. Úspěšný návrat na Zemi byl 7. srpna v dopadové oblasti severně od Honolulu.

Po návratu z Měsíce napsal J. B. Irwin mnoho knih o své cestě do kosmu. Stal se kazatelem a založil v Coloradu organizaci Výškový let (High Flight Foundation), která se věnuje šíření evangelia po celém světě. Ještě v květnu 1990 navštívil také Československo.

Prameny: www.vira.cz

Podmienkou života viery je prinášať ovocie (J 15, 1 – 17)

Neprinášať ovocie ohrozuje život viery, vetva bez ovocia sa odrezáva. Ak prinášame ovocie, bývame čistení (očisťovanie myšlienok, motívov a postojov), aby sme mohli priniesť viac ovocia. Cieľom nasledovania je prinášať stále viac ovocia. (Zrejme, aby bolo dosť pre všetkých blížnych, bez výnimky). „Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a že sa stávate mojimi učeníkmi.“ Nejde o naše povyšovanie sa! Opakujme si ustavične, že v zboroch sa nesúťaží. Nevyhrávame nad slabšími: „Nie tak má byť medzi vami, ale kto by medzi vami chcel byť veľký, nech je vaším služobníkom“ (Mt 20, 26). To je rozdiel medzi múdrosťou zemskou a nebeskou. „My, silní, povinní sme znášať slabosti nevládnych, a nie v sebe mať záľubu“ (R 15, 1 – 2). „Každý z nás nech sa ľúbi blížnemu, aby mu to bolo na dobro, na budovanie.“ Teraz sa pozastavme! Uvažujme o zmysle a cieli prinášania ovocia, pýtajme sa: Môže byť cieľom prinášania ovocia napríklad nažívanie kresťanov v jednomyseľnosti? Určite áno! Pán chce ovocím obohatiť naše spolužitie. Premieňať a obnovovať svoje myslenie, aby sa medzi tzv. lepšími a tými, ktorí nevládzu, často len zaostávajú, vzťahy vyrovnávali. Na vážnej výzve o ovocí pochopíme, že nestačí vzdychať a žalovať jeden na druhého. Jednoznačne musíme ponúknuť svojím životom vetvu plnú ovocia. Rozdávať ovocie, žiť ovocím dobrotivosti, zhovievavosti, nehy a zdržanlivosti. Avšak hľaďme na seba pozornejšie a zaspomínajme na slabé chvíľky, keď pri nás chytráčil pokušiteľ a my sme jednoducho vypli, nežili sme ovocím Ducha Svätého. Ovocie akoby sa stratilo – niet ho. Ovocie v nás nezostáva. Dôvod zosmutnieť, sme rozčarovaní... Kladieme si otázku: už vari nikdy nebudeme schopnejší a lepší? Späť k slovám Pána Ježiša, ktorý povedal: „Ja som si vás vyvolil, nie vy ste si ma vyvolili.“ Pán si nás vyvolil napriek kolísavej ľudskosti. Božie kráľovstvo nestojí na našich skvelých rozhodnutiach... (Lebo dnes urobíme skvelé rozhodnutie, ale zajtra zo spodiny vnútra vykonáme poľutovaniahodné kroky.) Nezakladajme si na svojej dobrote, ani pri prinášaní ovocia. Či sa nám nestáva, že ovocie dobrotivosti, zhovievavosti, zdržanlivosti sme schopní v sekunde zameniť za povrchnú ľahostajnosť a nezáujem? Končíme s robením dobra všetkým. Ale my nemáme právo prestať slúžiť dobrým ovocím. Pán hovorí: Ja som si vás vyvolil, aby ste išli a prinášali ovocie a vaše ovocie aby zostávalo. Ja vás ustanovujem, poverujem, posvätujem a zmocňujem. Ide o nebeský vstup do našich pozemských príbehov. Len ovocie zhora pozitívne oslovuje a pomôže ľuďom okolo nás. Bez modlitby zostávame smutne odkázaní na svoju dobrotu a trápne zlyhávanie. Pritom vieme, že hore sa čaká na našu konkrétnu prosbu: „Čokoľvek by ste v mojom mene prosili, dám vám.“ No my sme často zaskočení kultúrou svojpomoci. Nemodlíme sa ochotne, s otvoreným srdcom, neočakávame v živej nádeji na Boží vstup. V podvedomí ešte doznieva: „Čokoľvek by ste v mojom mene prosili, dám vám,“ ale často nechceme (či nevieme) prekonať nedôveru vyprázdnenia. Vždy, keď sa zo sŕdc stráca láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, nežnosť, dobrotivosť, krotkosť a zdržanlivosť..., oprime sa o Boží sľub a modlitbou aktivujme vieru, ku ktorej nás nebeský Otec zo svojho mnohého milosrdenstva znovuzrodil, k živej nádeji vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych.

J. Stupka

Brat Pavol Michal Rataj odišiel k svojmu Pánovi

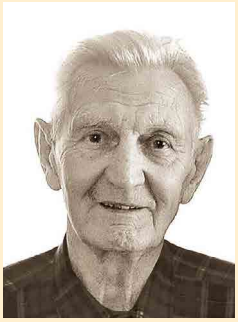

„Bože, učil si ma od svojej mladosti a dosiaľ hlásam Tvoje divné skutky. Ani do staroby a šedín neopúšťaj ma, Bože, kým neoboznámim s Tvojím ramenom všetky budúce pokolenia“ (Žalm 71, 17 – 18).

Dňa 10. 6. 2021 nás v láske, pokore a tichosti opustil a odišiel do večného domova brat Pavol Michal Rataj, kazateľ Božieho slova a verný Boží služobník. Na pohrebnej rozlúčke v modlitebni Bratskej jednoty baptistov v Mengusovciach ho slovami jeho obľúbeného Žalmu 71 vyprevadili kazatelia **– Mgr. Ľubomír Pál a Dr. Benjamín Uhrin**, predseda Rady BJB na Slovensku. Tento žalm brat Rataj miloval a podľa neho aj žil. V zmysle veršov „zveľadíš moju dôstojnosť a potešíš ma znova...“ zdôraznil brat Uhrin, že „**dôstojnosť** človek dostal tým, že je stvorený na Boží obraz a v jeho živote bola ešte znásobená prítomnosťou Božej bázne tak, že ňou oslovoval aj neveriacich.“ Bola to úžasná rozlúčka naplnená mocným kázaním Božieho slova, básňou zosnulého a krásnymi piesňami v čarovnom prostredí pod tatranskými štítmi. A aj keď občas padli slzičky smútku, bola to takmer „nebeská“ slávnosť na počesť živého Boha.

Z jeho životopisu, spracovaného synom Danielom uvádzame:

Narodil sa 16. apríla 1930 v Youngstown Ohio (USA) rodičom Michalovi Ratajovi a Márii, rodenej Šalingovej. Na jeseň ďalšieho roku sa spolu so svojou mamou a sestrou Máriou vrátil na Slovensko do malebnej obce svojich predkov – Mengusoviec, kde do rodiny pribudla i jeho druhá sestra Zuzana. V Mengusovciach prežil celé svoje detstvo, obdobie dospievania a väčšinu dospelého veku.

Vzdelanie a zamestnanie

Základnú školu vychodil v Mengusovciach a meštiansku školu v Poprade. Učarovala mu príroda a vôňa zeme. A aj keď rovnako túžil i po štúdiu výtvarného umenia, rozhodol sa pre štátnu roľnícku školu, neskôr poľnohospodársko-technickú školu, ktorú v Spišskej Novej Vsi ukončil maturitou. Štúdiá zavŕšil na Vysokej škole poľnohospodárskej v Nitre s vyznamenaním. Prihlášku na vedeckú ašpirantúru mu, z politických dôvodov, už bývalé zriadenie zamietlo... Prvé zamestnanie získal na Okresnom národnom výbore v Kežmarku, kde zastával funkciu okresného agronóma a neskôr prednostu poľnohospodárskeho referátu. Neskôr vystriedal celý rad zamestnaní od výroby v Chemosvite Svit, cez Výskumný ústav umelých vlákien vo Svite, STS v Poprade, JRD v Mengusovciach, pobočku Akadémie poľnohospodárskych vied v Liptovskom Hrádku, oblastnú stanicu Ústavu pre vedeckú sústavu hospodárenia v Poprade až po Slovsolanum – združenie pestovateľov a spracovateľov zemiakov v SR, odkiaľ z pozície riaditeľa odišiel vo veku 61 rokov do dôchodku. Všade ho poznali ako múdreho, precízneho pracovitého človeka, ktorý odovzdával pre spoločnosť maximum toho, čo vedel a mohol.

Ing. Pavol Michal Rataj zastával dôležité odborné funkcie a na zaslúžený odpočinok odišiel ako uznávaný a rešpektovaný odborník.

Osobný život a rodina

Pavol Michal Rataj sa oženil 1. februára 1951 s Lýdiou, rod. Plučinskou. Nebolo to ľahké rozhodnutie, ale zvíťazila láska a presvedčenie, že i napriek odlišným cirkevným prostrediam, z ktorých manželia pochádzali, ale aj názorom rodín, zvládnu spoločný život v láske, lebo tak chcel Boh. Napokon to najlepšie potvrdzuje nádherných viac ako sedemdesiat rokov spoločného života prežitých v láske a vernosti. Mali tri deti: dvojičky Danielu a Daniela a Vieru. Päťdesiate roky a rovnako i roky normalizácie neboli pre ľudí zásadných kresťanských postojov jednoduché. To bol aj jeden z dôvodov pre časté sťahovanie za prácou. Rodina sa sťahovala osemkrát, čo na tie časy bolo naozaj veľa. Ani to však nenarušilo jej integritu a lásku.

Záujmy a verejný život

Okrem práce v zamestnaní a cirkvi si Pavol Rataj našiel čas aj na početné koníčky a práce, ktoré mu robili radosť, ale ktoré boli aj v prospech verejného a občianskeho života. Boh ho obdaril množstvom schopností a talentu. Už od detstva mal vzťah k hudbe a maľovaniu. Ako šesťročný hral na gombíkovej harmonike a prvotné maliarske umenie demonštroval na stenách obielených dedinských sýpok. V maľovaní pokračoval, až kým ho neopustili sily. Neskôr pridal hru na harmóniu, akordeóne, ústnej harmonike i flaute. Vrcholom bola virtuózna hra na píle. V zrelom veku a starobe sa intenzívnejšie venoval básnickej tvorbe. Po odchode do dôchodku sa stal obecným kronikárom i kronikárom cirkvi. V rodnom nárečí napísal monografiu obce a navrhol obecný erb.

Duchovný život

Brat Pavol bol celý život hlboko veriacim človekom. Svoj život odovzdal Pánovi Ježišovi Kristovi ako pätnásťročný mládenec a svoju vieru si nedal vziať ani počas „zlých rokov“. Bohu po celý svoj život verne slúžil spevom, hudbou, dirigovaním, ale aj slovom vo svojom zbore a niekoľko rokov aj ako kazateľ, ktorý bol ordinovaný pre túto službu v zbore Liptovský Mikuláš.

V príprave na túto službu sa modlieval slovami žalmu: ***„Pane otvor mi oči, aby som videl divy Tvojho zákona“ (Ž 119, 18)***.

V dospelosti i starobe často zdôrazňoval slová iného žalmu: ***„Bože, učil si ma od mladosti a ja dosiaľ hlásam Tvoje predivné skutky. Ani keď zostarnem a zošediviem, neopúšťaj ma, Bože, kým neoboznámim s Tvojím mocným ramenom všetky budúce pokolenia“ (Ž 71, 17 – 18).***

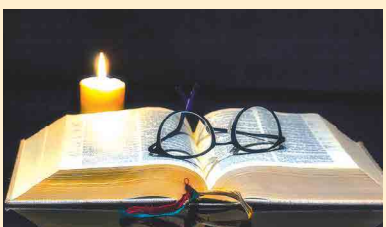

Tieto slová aplikoval aj vo svojom živote.

Štyri roky pracoval aj v štruktúrach Rady Bratskej jednoty baptistov ako zástupca pre severovýchodnú oblasť Slovenska. Mal rád poriadok a systém – v civilnom i duchovnom živote.

Pevne stál vo viere a presadzoval kresťanský hodnotový systém v živote človeka.

Na konci svojich dní, zmierený s ľuďmi a Bohom, urobil pri plnom vedomí kategorické rozhodnutie. Odmietol výmenu batérie, ktorá mu doslúžila v kardiostimulátore, so slovami: **„Pane, chcem ísť k Tebe, som pripravený, vezmi si ma!“**

S pribúdaním bolestí a trápenia túto modlitbu opakoval denne nespočetnekrát.

Ing. Pavol Rataj sa z milosti Božej dožil požehnaného veku 91 rokov a 55 dní. Sme vďační Pánu Bohu za milosť a požehnanie, ktoré sa nám cez jeho Duchom Božím naplnený život dostalo.

Elena Böhmerová, BJB Poprad

Spomienky na brata Rataja

Brat Pavol Rataj, to bol „Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožníkov, na ceste hriešnikov nestojí... v zákone Hospodinovom má záľubu a o Jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou. Bude ako strom zasadený pri vodných tokoch, čo načas dáva ovocie a jeho lístie nevädne.“

Kto ho poznal, vie, že nepreháňam.

Brat Pavol nikdy neviedol prázdne reči a jeho srdce bolo naplnené láskou k Pánovi Ježišovi i ľuďom. Slúžil mnohými darmi, ktorými ho jeho Stvoriteľ obdaroval – múdrosťou v zamestnaní, hrou na viacerých hudobných nástrojoch – pozoruhodná bola jeho hra na píle. Svoj cit pre krásu preniesol na svoje obrazy a do básní, ktorými vzdával chválu svojmu Spasiteľovi. Služba výkladom Božieho slova bola jeho radosťou – niekoľko rokov ako slúžiaci brat – laik, potom aj ako kazateľ zborov na Liptove. On skutočne o Božom slove rozmýšľal „dňom i nocou“.

S tým, o čom v noci premýšľal, sa s nami radostne delil na našich stretnutiach. A vždy to bolo na úžitok a požehnanie poslucháčov. Jeho srdce bolo plné lásky k ľuďom, ale názory, ktoré neboli v súlade s Písmom, alebo falošné učenie vedel veľmi rázne zastaviť.

Veľmi som vďačná Bohu, že som s týmto naším vzácnym bratom mohla zdieľať aspoň krátky úsek života. Bol prínosom všade – vo svojej rodine, v zamestnaní, v spoločenstve bratov a sestier BJB.

Vďaka Bohu za jeho život.

Ľudmila Englerová, BJB Poprad

Bůh přichází

Dnes, tady, teď. „Hle, přichází Bůh, náš Spasitel." Vstoupili jsme do období Adventu. Na počátku adventní doby tak sugestivně zaznívají dvě slova: „Bůh přichází." Důležité je, že tato slova nezaznívají v minulém čase: „Bůh přišel," ani v budoucím: „Bůh přijde," ale v přítomném: „Bůh přichází." Jde tedy o činnost, která probíhá stále. Advent nás vybízí: „Probuď se a rozpomeň se, že Bůh přichází! Dnes, tady, teď!"

Bůh si mezi námi postavil svůj stan. Advent nám připomíná, že „Bůh přichází" navštívit svůj lid, aby přebýval mezi lidmi a vytvářel s nimi společenství lásky a života. Evangelium vyjadřuje tajemství vtělení takto: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi", doslova: „aby svůj stan postavilo mezi námi" (J 1, 14). Připravovat se na Vánoce znamená nasadit se v budování „příbytku Božího mezi lidmi". Nikdo odtud není vyloučen; každý může a má přispět k tomu, aby tento dům byl prostornější a krásnější. Bůh není Bohem, který přebývá někde v nebi a přitom se o nás nezajímá. Je Bohem přicházejícím. Je Otcem, který na nás nikdy nepřestává myslet a zároveň chová respekt k naší svobodě. Touží nás potkat a navštívit: chce přijít a zůstávat s námi. Jeho Advent znamená „příchod". Je důsledkem Jeho rozhodnutí osvobodit nás od zla, smrti a ode všeho, co brání našemu pravému štěstí. Bůh nás přichází spasit.

Stvořitel světa přišel z lásky přebývat mezi lidi. V listu Filipanům stojí, že Kristus „nic nepěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl a vzal na sebe přirozenost služebníka" (Fp 2, 6). A stal se jedním z lidí. Víra nás vybízí, abychom svůj zrak obrátili k Bohu, abychom se s Bohem setkávali v modlitbě a v konání dobra, abychom zvali Ježíše do svého života a společně s Ním budovali příbytek Boží mezi lidmi. Dnes, tady, teď.

A. N.

Vážení čtenáři
a dopisovatelé časopisu Rozsévač /Rozsievač

Velice vám děkujeme za vaši věrnost časopisu Rozsévač/Rozsievač, který vychází už více, než 100 let.

Nesmírně si vážíme těch, kteří jej připravovali před námi. Nikdy to nebylo lehké, ale Rozsévač je stále v Boží ruce, ať se děje cokoliv.

Stále obsahuje zprávy z našich sborů, přibližuje naši pohnutou historii, z níž se můžeme poučit i tolik potřebná svědectví obrácených lidí.

Stejně, jako lidé před námi, také my jsme zcela závislí na Pánu Bohu.

Jen s Jeho pomocí Rozsévač stále vychází a plní svou původní funkci – cestuje po našich zemích a rozsévá Boží slovo.

Děkujeme za vaše příspěvky a podněty i za vaši pomoc.

Modlíme se pravidelně za vás, čtenáře a dopisovatele.

Přejeme vám všem krásné a požehnané vánoční svátky a v novém roce 2022 se těšíme na vás a vaše osobní svědectví i články z vašich sborů.

Redakce

Predplatné časopisu Rozsievač 2022

Slovensko

Milí predplatitelia, ďakujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte priazeň aj naďalej. Sme za vás veľmi vďační.
Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.
Predplatné na rok 2022 je potrebné zaplatiť do konca roka 2021.
Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhoročný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, pokojne nás kontaktuje aj neskôr.

Rozsievač vychádza 11x do roka.
Cena výtlačku: 19 € za rok (1,73 € za jedno číslo) + poštovné.
Poštovné zbory: 3,0 € za kus a rok, **jednotlivci: 5,50 €** za kus a rok.
Platba zbory: 19 + 3 = **22 € za kus a rok**
Platba jednotlivci: 19 + 5,5 = **24,50 € za kus a rok**
Číslo účtu SR:
IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa.
Var. symbol: 888.
Jednotlivci:
Kontaktujte nás prosím emailom na adresu: **rozsievac@baptist.sk** a napíšte nám, koľko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uveďte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo. V platbe **uveďte svoje meno**, ktoré sa zhoduje s menom objednávateľa. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe. Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo **Rozsievač a vaše meno.**
Zbory:
Kontaktujte nás prosím mailom **rozsievac@baptist.sk** a napíšte nám, o koľko kusov predplatného máte záujem.
Uveďte **adresu zboru a meno osoby**, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu. Uhraďte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni.
Ako variabilný symbol použite číslo vášho zboru podľa platného číselníka. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe. Časopis balí distribučná firma a rozposiela Slovenská pošta. Ak by nebolo čokoľvek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov) kontaktujte nás mailom na: **miklosova.lea@gmail.com** a my sa to pokúsime napraviť.

Česko

Milí bratři, milé sestry, děkujeme za váš zájem o časopis a věříme, že nám i nadále zachováte svoji přízeň. Jsme za vás velmi vděčni. Právě je čas na objednávky časopisu na další rok. Prosím, zašlete na adresu kanceláře VV BJB **kancelar@baptist.cz** počet vámi požadovaných výtisků časopisu Rozsévač pro váš sbor na rok 2022 a to nejpozději do 31. 12. 2021. V případě, že se neozvete, budeme vám zasílat stejný počet výtisků jako v roce 2021.
Cena výtisku: 510 Kč na rok (**cena jednoho výtisku 46,40 Kč**) **+ poštovné.**
Poštovné sbory: 102 Kč na kus a rok, **jednotlivci: 252 Kč** za kus a rok.
Platba sbory: 510 Kč + 102 Kč = **612 Kč za kus a rok**
Platba jednotlivci: 510 Kč + 252 Kč = **762 Kč za kus a rok**
Číslo účtu ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište **adresu sboru a jméno osoby,** která objednávku zasílá. **Var. symbol:** 911 840.
Předplatné na rok 2022 je třeba uhradit do konce roku 2021. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě.
Jednotlivci mohou Rozsévač na rok 2022 objednat na adrese kanceláře VV BJB – **kancelar@baptist.cz** a to písemně nebo telefonicky na č. tel.: **+420 739 487 281** nebo na č. tel.: **+420 734 596 635**.

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2022: Duchovné disciplíny...
„Telesné cvičenie je málo užitočné, ale zbožnosť je užitočná na všetko" (1 Tim 4, 8).

Číslo 5 2022 – Rozjímanie (Meditácia) o Božom slove.....Uzávierka: 5. 1. 2022
Číslo 6 2022 – Pôst.....Uzávierka: 5. 2. 2022
Číslo 7-8 2022 – Ticho, stíšenie, zastavenie sa, samota.....Uzávierka 5. 3. 2022

Inzerát

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Blízko do hor (lyže v zimě, turistika i cyklo v létě). Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

ZA VŠETKO

Pavol Michal Rataj

Za všetko a že som
na svete človekom,
že účasť v tom diele mám,
že stvoril si ma,
môj Stvoriteľ, Boh a Pán.

Za život a krásu,
čo vnímať smiem.
Za hviezdnaté nebo,
keď je noc
a ja odpočívam.
Za krásu prírody,
na ktorú sa dívam.

Za svetlo slnka,
keď je deň,
za jeho jas,
aj keď príde búrka,
ukáže sa zas.

Za teplé lúče,
život budiace.
Za schopnosť hýbať sa,
ísť do práce.
Za dostatok chleba
na každý deň.
Za všetko, čo k životu treba.
Za starostlivosť Tvoju, lásku a dobrotu.
Nech čoho sa dotknem,
čo prijímam, čo smiem...
Za všetko úprimne ďakujem!

Za zdravie, za šťastie,
za života zdar.

Za pomoc v chorobe,
útechu v starobe.
Za spasenia dar.

Za nádej a vieru,
za lásku z Teba.
Za pomoc úžasnú,
prameniacu z neba.
Za odpustenie
všetkých mojich vín.
Že som Božie dieťa, syn.

Za bratov, za sestry,
za domov, manželku, deti.
Za veľkú rodinu Božiu.
Za každý deň a rok.
Za každú hodinu.

Za Slovo Tvoje,
ktoré je večné,
pravdivé a stále –
b e z p e č n é.
Spočíva na Skale,
ktorou si Ty, Pane!

Veď nás do ďalších dní,
požehnaj z milosti.
Ochraňuj život náš.
Veď nás do večnosti,
do nebies radosti.

Nech vždy a vo všetkom
vôľa Tvoja sa stane!

Za fotografie publikované v tomto čísle pekne ďakujeme. Ich autormi sú: Vladimír Malý, Milan Uhrin, Ján Kováčik, Maroš Kohút, Pavel Makovini, Iva Kernová, Ondřej Valenta, Marie Horáčková. Foto: © nolonely / Adobe Stock a archív redakcie.
Grafické riešenie obálky Lýdia Bodnárová.